

PIATRA CARE S-A DEZLIPIT DIN MUNTE FĂRĂ AJUTORUL VREUNEI MÂINI

Aleluia! Amin! Haideti să ne asigurăm că El este bine primit. Profetul ne-a spus că El vine la toate întâlnirile la care a fost invitat, dar dacă este primit bine sau nu, depinde de noi. Amin!

În timp ce suntem în picioare, să deschidem Bibliile la Apocalipsa 1.1: „Descoperirea lui Isus Hristos.”

Aș vrea să mă opresc aici ca să lăsăm aceasta cu acest impact. Când începem să citim Cartea Apocalipsei, anunțul despre ce este Ea, vine și ne izbește, pentru că este Descoperirea lui Isus Hristos.

Să mergem acum la Romani capitolul 9.

Putem vedea acum de ce Cartea Apocalipsei este Cartea Miresei, Piatra de încheiere a Bibliei? Dumnezeu a păstrat-o ascunsă în spatele simbolurilor pentru ca nimeni să nu o poată tălmăci. Oamenii au încercat, dar nimeni nu a putut s-o tălmăcească până când nu a venit un profet. Cel care a venit și a deschis taina, a fost profetul potrivit la timpul potrivit. Așadar, noi am primit descoperirea lui Isus Hristos.

Romani 9.30-33:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință;

pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.

Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire,

după cum este scris: „Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”

În timp ce privim la Romani capitolul 9, dacă vă amintiți, când fratele Branham a ajuns la mesajul „**Aceasta este timpul, domnilor?**”, a vorbit despre o serie de șase vise pe care oamenii le-au adus la el, toate șase vorbind într-un fel sau altul despre plecarea lui în Vest, despre depozitarea hranei sau despre alte lucruri ca acestea, și ele au fost încununate de o vedenie.

El a fost luat într-o constelație de îngeri și atunci a știut că putea merge în Vest pentru a-i întâlni pe cei șapte îngeri și pentru a primi descoperirea celor șapte Peceți. Astfel, fratele Branham a spus că atunci când a avut această vedenie, aceasta aproape că l-a scos din cameră. El s-a regăsit în colțul camerei citind această Scriptură: „*după cum este scris: „Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”* Acesta este un verset important pe care l-a citit atunci.

Fratele Branham a vorbit despre constelația de îngeri pe care a văzut-o și a fost luat sus în ea. Atunci a știut că trebuia să meargă în Vest și se întreba: „Ar putea fi aceasta cea de-a treia Tragere? Este timpul să fie descoperite cele șapte Tunete necunoscute, Pecețile de pe partea din spate a Cărții, partea care nici măcar nu este scrisă în Carte?” El își punea toate aceste întrebări, dar supranatural, când a fost luat sus pe acest Tărâm, a fost copleșit, iar când și-a revenit, s-a regăsit în colțul camerei citind acest verset. Amin!

„Iată că pun în Sion o piatră de poticnire...”

Mă întreb ce venea? Era venirea Pietrei de poticnire. Piatra unghiulară a devenit Piatra din Capul unghiului, urmând să fie o Piatră de poticnire, *„o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”*

Cine crede în El nu are de ce să-și facă griji pentru că nu va fi dat de rușine, nu are nelegiuire sau păcat fiindcă va fi curățit. Cum? Prin faptul că va crede și va primi Piatra de poticnire. Să mergem înapoi să citim din nou această Scriptură, ca să putem înțelege contextul:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință.”

Pavel ne arăta aici contrastul dintre evrei – vechea biserică și neamuri. Vechea biserică a primit profeția, a primit Cuvântul scris, dar când Cuvântul viu a venit la ei, nu au avut credință, nu au putut crede în El și astfel, a devenit o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere pentru ei. Neamurile L-au primit prin credință și au primit Legea neprihănilor prin credință, dar cei care au luptat pentru neprihănire au eșuat în a o primi pentru că nu au crezut în Piatra de poticnire.

Astăzi am ajuns în același loc, la sfârșitul epocilor bisericii, la sfârșitul vechii biserici. Ei au primit profeții, au primit cuvinte, au primit Biblia, dar când a venit Cuvântul manifestându-se în trup, pentru ei a devenit o Piatră de poticnire, o Stâncă de cădere și s-au poticnit în Ea. Dar urma să existe o Mireasă dintre Neamuri, pentru care Piatra de poticnire, nu avea să fie o poticnire. Ea urma să o primească pentru ceea ce era ea: Pecetea a șaptea, venirea Domnului, Dumnezeu cel Atotputernic dezvelit, Îngerul Atotputernic care cobora; Ea nu avea de ce să se rușineze deoarece nu mai exista nelegiuire, nu mai exista nimic altceva decât neprihănire. Prin ce? Prin credință.

„Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință;

pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.”

Ei voiau să fie neprihăniți, dar erau greșiți. Denominațiunile voiau să fie neprihănite prin sistemele lor, dar au ajuns să fie greșite. Ce le-a adus în starea aceasta? Dorința pentru legea neprihănirii. Ele au dorit ca Cuvântul să le facă neprihănite, dar singura cale prin care poți fi neprihănit, este dacă aceasta ți se socotește prin credință. Astfel, tu nu poți crede în Cuvânt, ci trebuie să crezi Cuvântul. Este o diferență foarte mare. Tu nu poți crede în Dumnezeu fiindcă și diavolii cred în El, dar nu este a crede în Dumnezeu, ci a-L crede pe Dumnezeu. Nu a crede în Cuvânt, ci a crede Cuvântul. Astfel, când vine Cuvântul, în orice formă vine El, noi Îl vom crede, iar prin aceasta vom fi socotiți neprihăniți prin credință. Amin! El vine întotdeauna ca o Piatră de poticnire.

Mica a fost o piatră de poticnire pentru Ahab. Noe și arca lui a fost o piatră de poticnire pentru generația lui. De fiecare dată când vine Cuvântul, El este o Piatră de poticnire. Ei S-au poticnit în ea. Doreau neprihănirea, dar au căzut din ea pentru că nu au putut primi Piatra de poticnire care le-a fost prezentată. Să nu ne poticnim în Piatra de poticnire!

Să mergem la Matei capitolul 21. Dacă voi putea, aș vrea să predic despre **„Piatra care s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini.”**

„Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?”

De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui

neam care va aduce roadele cuvenite.

Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” (Matei 21.42-44).

Acesta este un pasaj interesant. Există o Piatră lepădată de zidari, care va deveni Piatra din capul unghiului. *„Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri.”*

Iar Isus a spus: *„Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”*

Așadar, Împărăția lui Dumnezeu urma să fie luată de la evrei și dată unei alte națiuni, dar noi știm că nu a fost dată unei singure națiuni. Nu putem spune că a fost dată grecilor, romanilor sau altcuiva. Împărăția lui Dumnezeu a fost luată și dată unui alt popor, iar acel popor a devenit Împărăția lui Dumnezeu. Apoi, Domnul Isus a spus: *„cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea.”*

„Piatra aceasta.” Noi știm că piatra este o descoperire a Cuvântului lui Dumnezeu; cel care va cădea pe această piatră, va fi zdrobit de ea, *„iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.”*

Putem vedea că indiferent cine suntem sau ce credem, vom intra în contact cu această Piatră, iar când vom intra în contact cu Ea, va aduce zdrobire. Întrebarea care se pune este dacă va fi voluntar sau involuntar, oricum va fi, toți vom intra în contact cu această Ea. La un moment dat, fiecare om va intra în contact cu această Piatră care a fost respinsă și care a devenit Piatra din capul unghiului, iar când intrăm în contact cu Ea voluntar, când ne aruncăm peste Ea, vom fi zdrobiți. Ideile noastre greșite vor fi zdrobite, viața noastră falsă va fi zdrobită, hibridizarea și păcatul vor fi zdrobite, pentru ca El să ne zidească din nou așa cum vrea. Dar dacă refuzăm această zdrobire, la un moment dat, Piatra pe care am refuzat-o va fi

Piatra care ne va spulbera, ne va face pulbere și vom fi luați de vânt. Așadar, nu există nicio opțiune de a evita să intrăm sau nu în contact cu această Piatră, care este o Descoperire a Cuvântului, ci vom fi ori zdrobiți pe Ea, ori spulberați sub Ea. Una dintre aceste două situații este inevitabilă când intrăm personal în contact cu ea: ori nu ne rușinăm și ne aruncăm jos, sub descoperirea Cuvântului pentru ziua noastră, ori ne poticnim de Piatra de poticnire și o respingem, iar atunci va veni o zi în care ne vom rușina când vom sta înaintea lui Dumnezeu, iar Piatra aceasta ne va spulbera. Slăvit să fie Domnul!

Eu spun: „Doamne, îngăduie ca eu să cad pe Piatră în fiecare zi pentru ca ideile mele să fie zdrobite, intelectul meu să fie zdrobit, plăcerile mele și tot ce este uman și firesc să fie zdrobit și să fiu ca Tine.”

Să privim împreună la Luca 17.20: *„Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.*

Nu se va zice: „Uite-o aici! ” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

Aici vedem că evreii urmau să piardă Împărăția, care urma să meargă la alte națiuni. Dar Isus a spus că Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel încât să izbească ochiul, deci nu putem spune: „Este acolo!” sau: „Este dincolo!”, fiindcă *„Împărăția lui Dumnezeu este în voi.”* Așadar, acum știm unde este Împărăția lui Dumnezeu. Ea este în inima unui popor care se află pe pământ.

Evreii erau profeții lui Dumnezeu; ei păzeau Cuvântul lui Dumnezeu, păzeau Lumina pentru ca Ea să continue să strălucească, Lumina Cuvântului lui Dumnezeu, dar când a venit adevărata Lumină, au refuzat-o pentru a-și păstra lumina lor artificială. Au păstrat o porțiune din Lumină dar au refuzat plinătatea ei, iar atunci, Împărăția a fost luată de la ei și dată unui alt neam care urma să rodească. Acel alt neam nu este o țară, ceva cu o locație fizică sau ceva cu granițe

pe care le putem măsura, pentru că „*Împărăția lui Dumnezeu nu vine astfel încât să izbească ochiul.*” Nu vom putea spune: „Acolo, este o parcelă de zece mile și...” Nu, Împărăția este acum în voi.

Aș vrea să așez aceste versete ca temelie, apoi să merg mai departe. Mai întâi, vreau să aduc câteva citate ca recapitulare a subiectelor prin care am trecut, iar de aici, să mergem mai departe.

În Mesajul **Scrisul de mână de pe perete**, citim:

„Orice cititor al Bibliei de aici știe că Biblia are un înțeles compus. Majoritatea prorociilor vor avea un răspuns dublu, triplu sau mai multe, ca și o istorie care se repetă.”

În mesajul **lată, unul mai mare ca Solomon, este aici**, citim:

„Așa cum am spus seara trecută, și cum știm cu toții, fiecare prorocie are un înțeles compus: compus, adică se repetă.”

De asemenea, în **Întrebări și răspunsuri** din anul 1954 scrie:

„Câți dintre voi știu că fiecare prorocie din Scriptură are un înțeles compus? Cu siguranță că are. Da, domnule. O va spune și va fi adevărată exact până într-un anumit timp, apoi se va întoarce și se va repeta aici undeva.”

Atunci când David striga despre situația sa în Psalmi, a fost o situație adevărată prin care trecea atunci, ceva ce se întâmpla cu el, dar de asemenea, cele spuse de el făceau referire la ceva ce urma să se întâmple când Hristos era la Calvar, deci, a avut o însemnătate compusă.

În mesajul **Cele patru lăcuste** din anul 1953, fratele Branham a spus:

„Desigur, această prorocie, ca și oricare altă prorocie are un înțeles compus. Uneori, o prorocie are un înțeles firesc, apoi are o însemnătate duhovnicească.”

Este interesant că fratele Branham a ajuns la aceste lucruri și a început să ne arate că există o istorie a Cuvântului lui Dumnezeu care se repetă. Îl regăsim repetându-se. De multe ori, în Vechiul Testament, ciclul se repetă de nenumărate ori. Dumnezeu îi salvează, ei se stabilesc undeva sub puterea salvatoare a lui Dumnezeu, El le trimite un profet, un judecător, și ei se stabilesc undeva fiind întorși înapoi la IeHoVaH. Apoi, au început să lase din nou lucrurile mai ușor, lucruri mici au început să se strecoare înauntru, și astfel au fost prinși din nou în idolatrie. Atunci, El a adus un avertisment pe care poporul nu l-a ascultat, și a urmat o altă judecată, fie printr-o plagă, fie prin armata a unui popor străin care i-a invadat. Atunci, poporul a început să strige la Dumnezeu, iar El le-a dat un eliberator care le-a adus eliberarea, și ciclul a continuat să se repete pentru că profeția se repetă într-o istorie care se repetă, uneori având o însemnătate firească, iar alteori una duhovnicească.

De aceea, când Dumnezeu ne-a dat Cuvântul, El ne-a dat gândul Său. Când Dumnezeu și-a așezat gândul Său, El l-a așezat în Cuvânt, dar a scris Cuvântul Său într-un fel în care să fie veșnic și nu limitat de înțelegerea noastră firească. Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu este fără limită, de aceea, nu poate fi cunoscut decât prin descoperire, pentru că prin intelect, noi nu am pune decât granițe asupra Scripturilor, iar când facem aceasta, dintr-o dată, atribuim ceea ce ne aduce izbăvire și înțelegere cu privire la locul în care ne aflăm, unui alt loc, iar atunci, vom umbla în întuneric pentru că Lumina dată de El, a fost scoasă afară de propria noastră înțelegere firească.

Cuvântul Său este o Lumină, este „o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea,” iar Dumnezeu l-a trimis ca Lumină, ca un Cuvânt viu, nu unul mort.

Vechiul Testament nu este istorie, ci este viu. Tot ce s-a petrecut acolo, toate duhurile, toată lupta, tot ce găsim acolo, este aici. Atunci, este ceva ce este viu și aplicabil, este potrivit în lucrurile prin care trecem astăzi pentru că duhurile cu care se luptau ei acolo, sunt duhurile cu care ne luptăm noi aici.

Așadar, când nu primim ceea ce ne-a învățat fratele Branham în Scripturi, când nu lăsăm ca un verset să se desfășoare firesc și duhovnicesc, uneori cu o însemnătate dublă, triplă sau mai multe într-o istorie care se repetă, uneori firesc, alteori duhovnicesc, ne tăiem singuri de la singura sursă pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca să biruim. Astfel, trebuie să încetăm să mai atribuim Cuvântul lui Dumnezeu într-o parte sau în alta; trebuie să ne despărțim în totalitate de abordarea denominațională a Cuvântului care este mult mai Atotcuprinzător decât credem noi. Facem aceasta tot timpul deși nu intenționăm să o facem, dar ni se întâmplă tot timpul. Dar Îi mulțumim lui Dumnezeu că El a trimis un profet.

Acum, aș dori să mergem împreună la cartea lui Daniel și să citim împreună din capitolul 2.31-45:

„Tu, împărate, te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare.

Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;

fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.

Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele.”

Ce este aceasta? Este Piatra care a căzut peste acel chip și l-a făcut pulbere.

„Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului.

Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeuul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.

El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!

După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.

Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită, dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.

Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

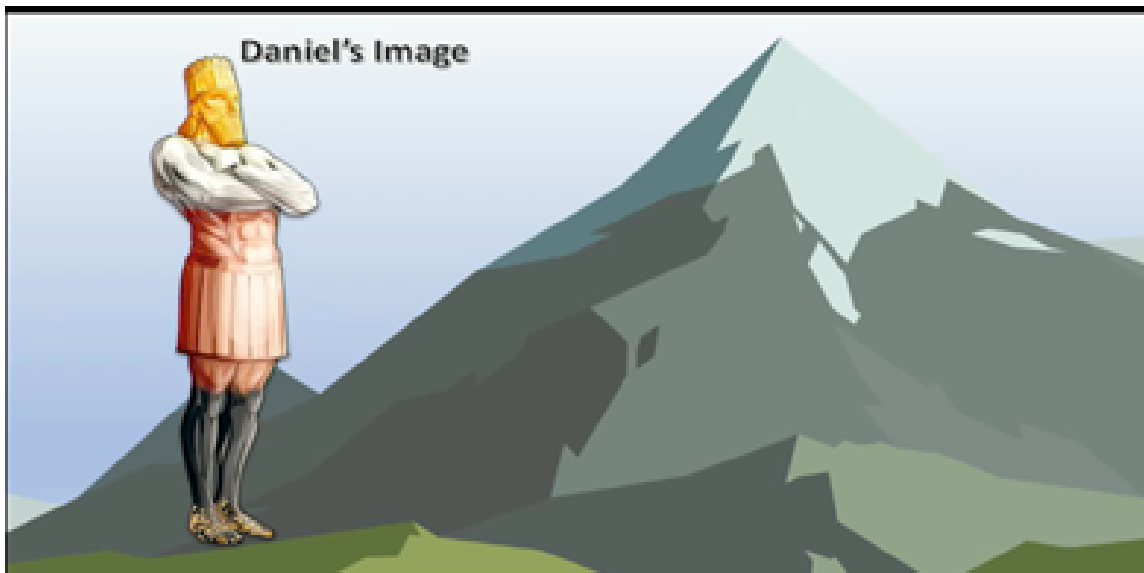
Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.

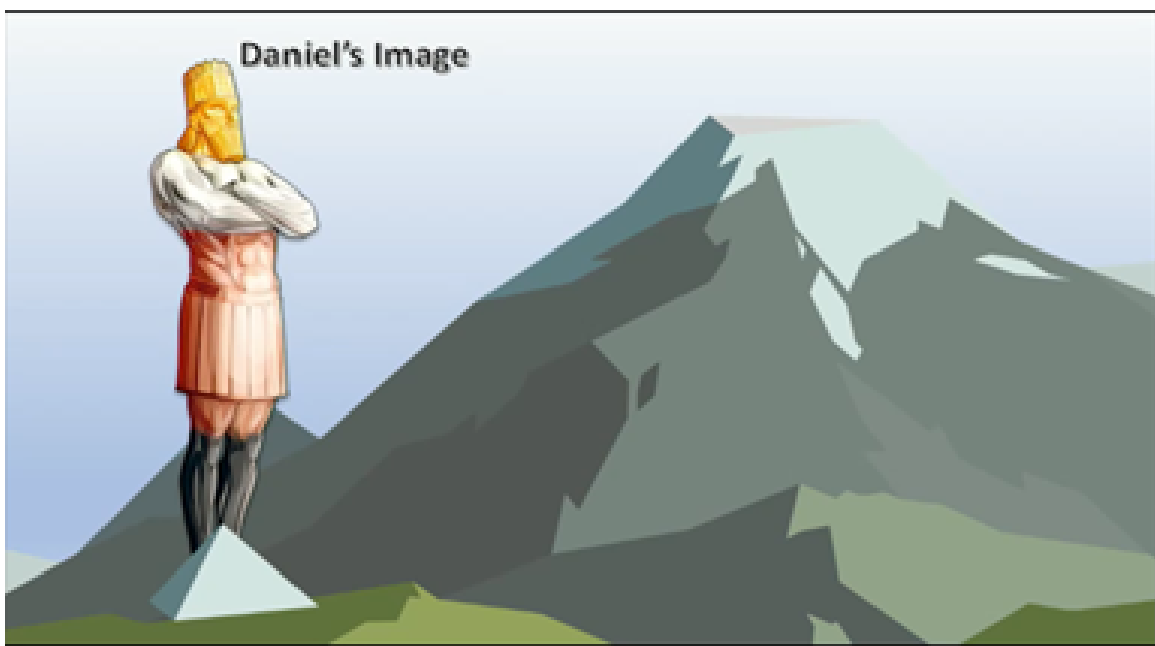
Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfârâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeuul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”

Prin învățătura pe care am avut-o și prin ceea ce ne-a învățat prorocul, noi știm că există un chip văzut de Nebucadnețar într-un vis, acel chip începând cu împărăția sa și desfășurându-se în jos cu alte trei împărății, până acolo unde fierul se amestecă cu lutul, la picioare, în degete. Fratele Branham ne-a învățat că aceasta este dominația neamurilor, puterea lumească a neamurilor, care a avansat până jos, începând cu Nebucadnețar care pentru Domnul, a devenit împăratul împăraților. Astfel, el a văzut acest chip și o piatră care s-a desprins din munte fără ajutorul unei mâini.

Chipul văzut de Nebucadnețar.

Apoi Piatra care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâini.

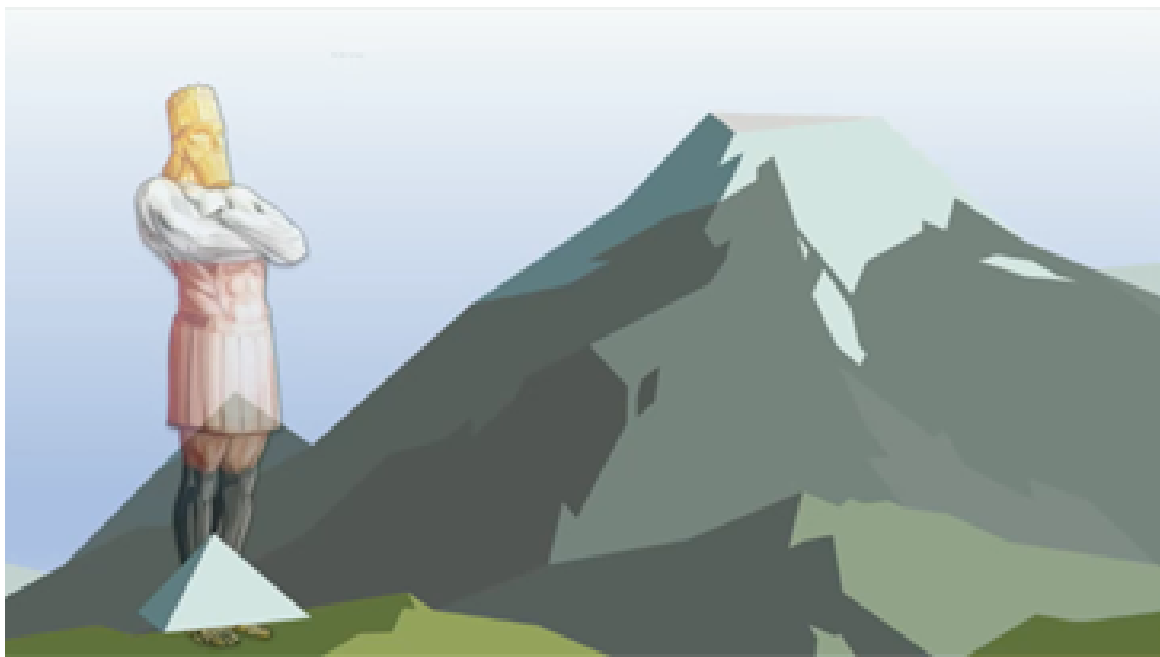

Puteți vedea Piatra? Eu am ales această Piatră. Pe ce bază credeți că am ales această Piatră? Pe baza a tot ceea ce ne-a spus fratele Branham în Mesaj. Amin!

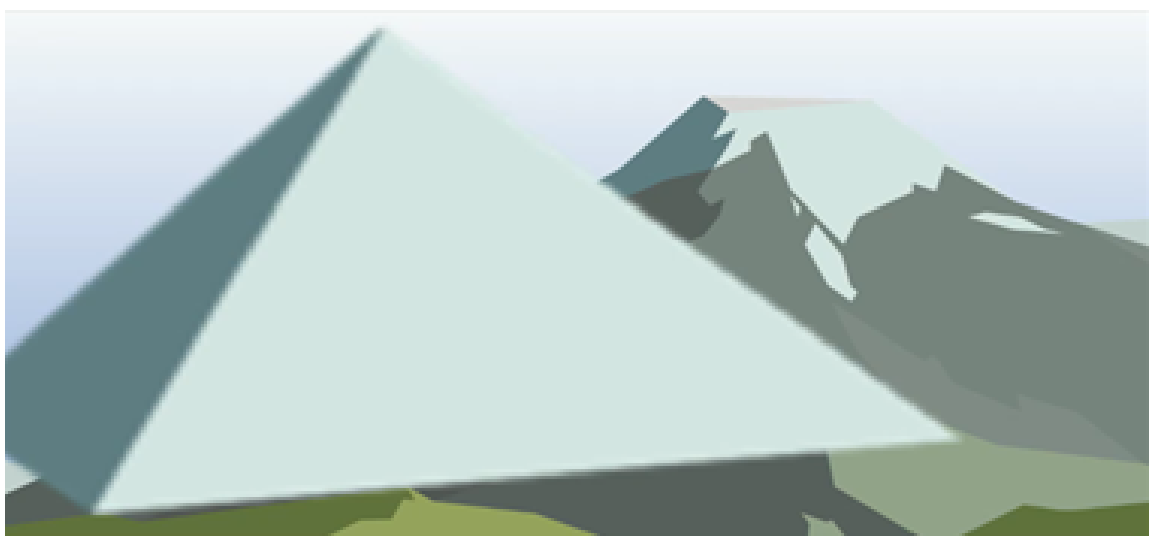
Dacă m-ați întreba: „Frate Chad, ai putea să îmi spui, te rog, unde a spus fratele Branham că Piatra, din vedenia lui Daniel, care s-a desprins din munte, este Piatra de încheiere a Piramidei care a încununat Piramida?”, v-aș ruga să mergeți să citiți Mesajul. Prieteni, citiți pur și simplu Mesajul, pentru că este venirea Pietrei din

capul unghiului, a Pietrei de încheiere care încununează toate lucrurile.

Deci, a existat o Piatră care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâini și a lovit chipul în picioare.

Chipul s-a prăbușit, apoi, această Piatră a crescut într-o Împărăție care a umplut tot pământul.

Înțelegem? Deci, știm cu siguranță că nu este vorba de o piatră firească. El nu vorbea despre un munte, ci despre o Împărăție și despre venirea unui Împărat care este Piatra dezlipită din munte fără ajutorul vreunei mâini. Iar când a venit Împăratul, El a lovit acest chip. Dacă suntem atenți, aceasta este dominația lumii de către neamuri și este manifestarea împărăției Satanei. De fapt, noi ne uităm la manifestarea împărăției Satanei care va domina și va stăpâni lumea până când va veni o Piatră, o Piatră-Împărat; Piatra din capul unghiului; Piatra de încheiere care va lovi acest chip la picioare. De ce l-a lovit la picioare? Pentru că trebuia să-l lovească în locul în care urma să se manifeste Piatra, iar Piatra a venit la manifestare la sfârșitul acestor patru împărății, când împărăția neamurilor a ajuns la sfârșitul timpului pentru dominația neamurilor, la degetele de la picioare. Piatra a trebuit să-l lovească acolo, iar când Ea a lovit picioarele, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au făcut pulbere. Nu a trebuit să-l lovească în cap pentru că aceea a fost domnia lui Nebucadnețar, dar același duh, duhul antihrist, împărăția Satanei, a ajuns acum la degete.

Când Piatra-Împărat a venit și a lovit chipul în picioare, Ea crește într-o altă Împărăție. Slavă Domnului! Acestea sunt lucrurile care ne-au fost spuse! Aceasta este ceea ce ne-a fost arătat, prieteni! Întreaga lume așteaptă ca aceasta să se întâmple, iar aceasta înseamnă că în Mileniu va veni un Împărat, ca Fiu al lui David, și va nimici toate celelalte împărății, apoi acea Împărăție se va face un Munte mare. Va avea loc! Se va întâmpla fără doar și poate, literalmente, pe acest pământ, în Mileniu. Dar aceasta nu înseamnă că nu s-a întâmplat deja și că nu se întâmplă acum, sau că nu se va întâmpla din nou.

Dacă ne gândim la aceasta, vorbim și despre noul Ierusalim. Acum aș vrea să alocăm puțin timp aici. Acum, pe pământ există un nou Ierusalim duhovnicesc, acesta fiind Mireasa. Ea a fost gătită, pregătită pentru Soțul ei. Cum a fost ea gătită? În Cuvânt, în Cuvântul descoperit a zilelor din urmă care a devenit podoaba ei. Ea s-a pregătit prin faptul că s-a îmbrăcat cu această podoabă. Există un Ierusalim nou! Dar noi putem vedea că în Armagedon va veni o nimicire sau cel puțin o distrugere parțială a Ierusalimului. Împăratul va veni ca Fiu al lui David, El fiind Hristos, iar noi vom veni cu El și vom stabili o Împărăție pe pământ. Această Împărăție va fi Împărăția lui Isus Hristos ca Fiu al lui David, timp de o mie de ani, iar El va reconstrui Ierusalimul ca să avem un Ierusalim nou. Așadar, avem un

Ierusalim nou și un Ierusalim nou. Sunt ambele noul Ierusalim? Da, iar la sfârșitul Mileniului, va veni de la Dumnezeu un foc sfânt care va nimici în totalitate totul și va fi un Munte care se va ridica din pământ și o cetate cerească, un Ierusalim cerească care se va coborî de la Dumnezeu din cer. După Mileniu, vom trece în veșnicie, iar noul Ierusalim va încununa, se va coborî și se va odihni peste acest Munte, cetatea fiind pe Munte. Va veni pe Munte și va fi noul Ierusalim.

Așadar, care este noul Ierusalim? Totul este noul Ierusalim. Totul spune aceeași poveste, același lucru. Amin! Acum este duhovnicesc, dar în Mileniu îl vom avea firesc. Apoi, când vom trece dincolo de Mileniu, în cerul și pământul nou, ceea ce este duhovnicesc și ceea ce este firesc se vor uni, nu va mai fi nicio perdea care să despartă cerul și pământul, nu va mai exista nimic care să separe dimensiunile. Atunci, ce este duhovnicesc și ce este firesc se vor întrepătrunde pentru veșnicie, pe acest pământ, nemaifiind nicio despărțire între cer și pământ. Deci, avem: duhovnicesc, firesc și întrepătrunderea celor două. Înțelegem aceasta?

Așadar, noi trebuie să știm cine suntem și unde ne aflăm. De ce? Pentru că noi nu suntem evrei. Eu nu sunt evreu, deci, nu am nevoie să văd ceva firesc, eu sunt dintre neamuri și am fost chemat la realitatea duhovnicească a unei Împărății care a fost luată de la un grup de oameni dintr-o locație fizică și dată unui alt neam în care „*Împărăția cerurilor este în voi.*” Deci, nu mai este o locație geografică, ci este în interiorul unui popor aflat pe pământ.

Astfel, împărăția a trecut de la un sediu principal numit Ierusalim cu o locație numită Ierusalim, într-un alt loc, care este poporul Său. Neamurile sunt capabile să înțeleagă acest concept, că ceea ce a fost firesc pentru Israel, este duhovnicesc pentru ele. Noi trebuie să ne obișnuim cu aceasta pentru că doar în felul acesta vom ști unde ne aflăm și ce se petrece chiar acum.

Vreau să vă spun că noul Ierusalim este aici și există o Împărăție care a crescut și a acoperit fața pământului; există o Lumină care strălucește, Lumina a coborât, iar Împăratul a venit; Împăratul și Împărăteasa s-au unit. El stă pe scaunul de domnie, pe vârful Muntelui, dar nu vă pot spune dimensiunile lui fizice pentru că ele nu

există, ci este ceva ce se petrece chiar acum duhovnicește! Slăvit să fie Domnul!

Dacă ne vom obișnui cu aceasta, vom putea avea beneficiul de a nu pune totul în altă parte, de a tot aștepta și aștepta și aștepta, ceea ce ne pune într-o stare de stagnare, în care începem să ațipim, să adormim din nou și să cădem înapoi în același tip de denominaționalism, împingând în mod constant ceva undeva mai încolo de-a lungul drumului. Aceasta va aduce din nou duhul denominațional în mijlocul nostru, iar noi ne vom pierde tinerețea și vom adormi din nou. Aceasta nu este ceva pentru viitor, ci pentru acum, este ceva ce se petrece chiar acum, iar noi avem nevoie să-L rugăm pe Domnul să ne ungă ochii zilnic cu alifie proaspătă, ca să putem vedea ce se petrece în mijlocul nostru, pentru că El a rupt perdeaua care despărțea cerul de pământ, în inimile noastre; nu în intelect, ci în inimă, acestea două fiind legate în sufletul meu. Aceasta este realitatea din credincioși. Slavă Domnului!

Matei 16.13-18:

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru , și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui."

Aceasta este o Scriptură de temelie pentru noi.

Fratele Branham a spus în mesajul **Shalom** din anul 1964:

„Dacă observați, în citirea Scripturii din Psalmi se spunea: „Domnul este stânca mea.” Știți ce reprezintă o piatră în Biblie? Ea reprezintă „descoperirea lui Dumnezeu”.Înțelegeți? Domnul este descoperirea mea. El este, vedeți? Piatra este descoperirea Cuvântului.”

Atunci, ce este piatra care s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini?

În mesajul **Perseverent** din anul 1962, citim:

„Dumnezeu are o biserică zidită pe Piatră, pe Isus Hristos. „Toate celelalte pământuri sunt nisipuri care se scufundă,” a spus Eddie Perronet. Așa este. „Pe această piatră voi zidi biserica Mea.” Biserica catolică a spus că a fost zidită pe Petru, dar el a alunecat după aceasta. Protestanții au spus că a fost zidită pe Isus. Eu nu sunt de acord cu voi. El a spus: „Nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Deci, El a zidit biserica Sa pe piatra descoperirii spirituale a Cuvântului. Așa este. Este ceea ce a avut și Abel.”

Să ne oprim o clipă aici. Ceea ce a avut Abel, a avut și Petru, dar vorbim despre mii de ani de diferență și despre diferite părți ale Scripturii. Unul a avut o descoperire despre căderea din Eden și despre nevoia unei jertfe de sânge, iar celălalt a avut descoperirea lui Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, iar fratele Branham a spus că ceea ce au avut ei, a fost exact același lucru pentru că au primit descoperirea Cuvântului pentru ziua lor. Noi nu vom putea sublinia prea mult aceasta. Aș putea

s-o repet de zece ori în cadrul unei predici, apoi să ne rugăm și am fi bine, dar pentru a intra în contact cu Isus Hristos, trebuie să intrăm în contact cu Cuvântul viu făcut trup în ziua noastră. Ceea ce a primit Abel, a fost ceea ce a primit și Petru. Ei au primit descoperirea Cuvântului pentru ziua lor, iar aceasta li s-a socotit ca neprihănire.

„Este ceea ce a avut și Abel, cum i-a fost descoperit lui. În loc să aducă roade așa cum a adus Cain, el a adus sânge pentru că i-a fost descoperit aceasta. Întreaga biserică a lui Dumnezeu este zidită pe descoperirea duhovnicească a lui Hristos: cine este El, ce este El și totul despre El.”

Nu vrem să fim nepoliticoși, nu aceasta este intenția noastră, însă înafara descoperirii pentru ziua în care trăiești, nu există Viață, ci doar moarte.

Tot ce a fost în afara arcei a murit. Arca a fost manifestarea descoperirii Cuvântului pentru acea zi, și tot ce s-a aflat înafara ei, a murit. Tot ce este înafara acestui Mesaj, doar dacă nu faceți parte din cei o sută patruzeci și patru de mii, este moarte. Aceasta nu înseamnă că nu vor fi suflete cărora nu li se va acorda Viață la judecata de la tronul alb, dar acum, nu există Viață pentru ei. Lor li se va permite să intre la Viața veșnică, dar în acest moment, ele nu au Viață veșnică, ci este moarte. Tot ce este înafara Cuvântului, este moarte.

Vă rog să țineți minte că Judecata de la Tronul alb este judecata morților, nu a celor vii. Singura judecată pe care o vor avea cei vii, este judecata răsplătirii, dar Judecata de la Tronul alb este judecata morților: „*toți cei morți au înviat.*” Acesta nu este un motiv ca să fim duri sau nepoliticoși. Sunt felurite categorii, pentru toată lumea, pe care Dumnezeu le știe. Există suflete cărora li se va îngădui să intre la Viața veșnică și suflete care vor fi acolo, cărora li se va permite să intre în cetate și să ne viziteze, iar noi vom fi bucuroși pentru aceasta.

Intenția noastră nu este să tăiem pe cineva de la Viață, să spunem că noi cine este mântuit și cine nu, ci noi trebuie să recunoaștem ceea ce se petrece, trebuie să

spunem doar ce spune Cuvântul.

Cuvântul nu este flexibil față de ideile noastre, nu este menit să ne facă să ne simțim confortabil sau bine. Cuvântul nu este flexibil și El nu face compromis. Arca nu a fost negociabilă. Nimic din ceea ce s-a petrecut acolo nu a fost negociabil. Ori erai în arcă, ori erai înafara ei. În arcă trăiai, înafara ei, mureai. Nimic nu era negociabil. Acum, Mesajul este Hristos, iar tu ești ori în El, ori înafara Lui. Nu este negociabil. Noi nu putem fi în Hristos dacă refuzăm Lumina orei și încercăm să umblăm în Lumina orei precedente. Singura cale de a intra în Hristos este să-L găsim în timpul prezent și să intrăm acolo, iar dacă intrăm acolo, Hristos este descoperirea deplină a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Așadar, dacă intrăm prin punctul de intrare care este descoperirea zilei în care trăim, primim tot Cuvântul. Dar trebuie să găsim Ușa, Poarta, Calea prin care să intrăm, aceasta fiind Cuvântul făcut trup în ziua în care trăim.

Fratele Branham a spus în mesajul **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită:**

„Aceasta este ceea ce a fost Pavel. Indiferent de cât de multă învățătură intelectuală a avut parte, el L-a cunoscut pe Dumnezeu prin descoperire. Da, domnilor. Partea intelectuală a ieșit din ecuație atunci când a venit descoperirea. Biserica este zidită pe Piatră. Da, domnule. Observați, el a fost o Sămânță rânduită mai dinainte.

Numai Duhul Sfânt ne arată cine este El. Niciun om nu poate face aceasta; ei vă vor prezenta Tată, Fiu, Duh Sfânt și orice altceva, care este pe lângă aceasta. Înțelegeți? Dar Duhul Sfânt Îl va descoperi ca Domnul Dumnezeuul cerurilor făcut trup, care este, oh, El!”

Ce va face Duhul Sfânt? Ni-L va descoperi pe Domnul Dumnezeuul cerurilor făcut trup, care este El. Așadar, Duhul Sfânt nu ne va îndrepta spre o epocă precedentă. Acela nu ar fi Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne va îndrepta spre Domnul Dumnezeuul

cerurilor făcut trup astăzi.

Noi am vorbit despre aceste lucruri cu câteva săptămâni în urmă. În anul 1960, fratele Branham ne-a îndreptat spre un eveniment care a avut loc și unde s-a întocmit un comitet al celor zece națiuni asupra dezarmării, dar discuțiile au căzut și totul s-a terminat nefavorabil. Însă fratele Branham ne-a atras atenția asupra acestui eveniment și ne-a arătat că a existat o împărțire a țărilor din partea de Est și a celor din partea de Vest, de fiecare parte fiind câte cinci țări. El a spus că cele două degete mari ale celor două grupuri de țări, au fost cei doi lideri ai celor două mari puteri, Statele Unite și Uniunea Sovietică. Liderii celor două degete mari au fost Eisenhower și Hrușciov, „Eisenhower” însemnând „fier”, iar Hrușciov, „lut”.

Fratele Branham privea la un eveniment ce avea loc în lume, atrăgându-ne atenția asupra lui pentru că Dumnezeu îi atrăsese atenția asupra acestui eveniment ca să ne arate unde ne aflăm în secvența evenimentelor, în timpul pentru neamuri.

El a spus în mesajul **De ce**:

„Ați observat că chiar acum, în ultimul ceas, am văzut că la această ultimă mare

conferință, au participat Hrușcirov, liderul celor cinci națiuni din Est și Eisenhower, liderul celor cinci națiuni din Vest, care reprezentau cele zece degete ale chipului, care nu se vor uni; Hrușcirov și-a scos papucul și a bătut cu el în masă. Minte duhovnicească ar lua aceasta foarte repede.”

Fără fratele Branham, eu aș fi trecut pe lângă aceste lucruri. Așadar, trebuie să aflăm de unde provine mintea noastră duhovnicească. Noi am avut nevoie de un profet, prieteni, pentru că era necesar ca Dumnezeu să ne arate aceste lucruri.

„Vedeți? Ei nu se vor uni.

Următorul lucru este venirea Pietrei care s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini, care se va prăvăli în Împărăția neamurilor. Se va termina.

Cărei biserici îi va trimite El acest Înger chiar înaintea acestui timp? Sodomei? Nu. Celor căldicei? Nu. El îl trimite celor aleși, Bisericii chemate afară. Ce fel de semn a arătat El? Același pe care l-a arătat aici seara trecută: Dumnezeu, Elohim manifestat în persoana Duhului Sfânt în Biserica Sa. Aceasta ar trebui să ne ridice la un milion de mile pe cer cu strigăte și laude gloriei Sale.”

Fratele Branham arăta spre acest eveniment spunând că următorul lucru care va avea loc, va fi Piatra care va veni și va lovi acele națiuni în picioare. Aceasta era ceea ce urma să se întâmple, dar chiar înaintea acestui eveniment, El a trimis un mesager la grupul ales, iar fratele Branham întreba: „Ce semn va arăta El?” Ați fost atenți la ceea ce a spus el?

El a spus: „Ce fel de semn va arăta El? Același pe care l-a arătat aici seara trecută”. Ceea ce arătase El cu o seară în urmă, când și-a întors spatele la cort, și a spus ce gândea Sara în inima ei. Fratele Branham era acolo manifestând același semn, și arătând că Cel care i s-a arătat lui Avraam era prezent aici, aducând un Mesaj aleșilor Săi, exact înainte ca Piatra să vină jos și să lovească chipul în

picioare. Atunci, am avut chipul jos la picioare, la degete. Și L-am avut pe cel care a trebuit să vină mai întâi cu o slujbă la cei aleși, făcând aceleași semne. Totul era la locul său, era timpul să vină Piatra.

Iată-ne aici, în anul 1960. Fratele Branham vorbea și ne arăta că noi am ajuns la capătul picioarelor, la sfârșitul manifestării duhului antihrist până jos la sfârșitul puterii lumii neamurilor. Am ajuns la sfârșitul acestor lucruri, iar Elohim era din nou aici în trup de carne, făcând aceleași semne pe care le-a făcut acolo, exact înainte de nimicirea Sodomei. Apoi, dintr-o dată, ar fi trebuit să privim în jur și să ne întrebăm: „Unde este Piatra? Unde este Piatra? Este timpul să apară Piatra.” Totul era pus la locul său.

Când acea Piatră s-a desprins din munte, a lovit chipul în picioare. Fratele Branham a explicat acest chip și a arătat dominația puterii lumii neamurilor începând cu Babilon, mezo-persanii, grecii și Roma, care a mers până la sfârșit. Roma păgână a devenit Roma papală, apoi am avut o religie care s-a amestecat cu politica, iar când cele două s-au unit, s-au putut infiltra în totul. Fratele Branham a spus: *„Este Roma, întotdeauna este Roma și întotdeauna va fi Roma. Este Roma.”* Roma s-a amestecat, iar fratele Branham a vorbit în mai multe locuri din Mesaj despre fier și lut, și despre protestanți și catolici. El a spus că ei au început să se unească, deși de fapt nu se vor uni; ei au început să se unească pentru a se amesteca, dar nu se vor uni pe deplin. Este adevărat? El ne arăta mișcarea Ecumenică în care intrau toți, în care se ridica Conciliul Mondial al Bisericilor, unde se adunau împreună protestanții și evanghelicii, și unde veneau și catolicii, încercând să alcătuiască o ceată pentru a se uni, dar fratele Branham spunea că ei nu se vor uni pe deplin. Așadar, fratele Branham ne arăta că acest chip care ajungea la picioare, este atât o putere politică, cât și una spirituală.

Pe plan politic, va fi o nimicire a împărățiilor politice. Absolut! Nu vă faceți griji cu privire la aceasta, deoarece înainte de aceasta, El va nimici fortăreața părții spirituale și își va elibera copiii. Așadar, va fi o Piatră duhovnicească care se va dezlipi din Munte, va lovi acest chip la picioare și va frânge puterea catolicismului și a protestantismului care sunt puterea curvei celei mari și a fiicelor sale, duhurile amăgitoare ale Izabelei care a amăgit copiii lui Dumnezeu. El va frânge această

putere cu o descoperire, cu o Piatră care va lovi chipul în picioare și va crește într-o Împărăție care va umple tot pământul. Apoi, Îl vom vedea pe Fiul lui David care va nimici toate națiunile și va ridica un Munte care este o Împărăție care va umple tot pământul.

Vedeți, de multe ori în Biblie, un munte reprezintă o împărăție. Este uimitor faptul că Moise a fost chemat la un munte unde a întâlnit Stâlpul de Foc. Unde? La un munte, la Muntele Horeb, la Sinai. Când a primit Cuvântul pentru poporul Israel, el l-a primit pe un munte. Dumnezeu a adus un slujitor pe vârful unui munte, unde urma să-i dea Cuvântul care era un Legământ între El și poporul Său. Noi știm că aceasta nu a mers bine, deoarece poporul l-a refuzat, dar întotdeauna există vârful acestor munți. Chiar și în cartea lui Ezechiel, când Dumnezeu vorbește despre Lucifer, spune că acesta era pe muntele Său cel sfânt, dar a fost dat afară, ceea ce înseamnă că a fost dat afară din Împărăție. Muntele din cartea lui Daniel, care va crește, este de fapt o Împărăție. Așadar, de multe ori, muntele este o împărăție.

Să mergem la Evrei 12.18-29:

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună,

nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească

(pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.”

Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur!”).

Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor,

de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți,

de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,

al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.”

Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică,

fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor.”

Apostolul Pavel ne-a adus aici, la cartea Evreilor, și ne-a spus: „Voi nu ați ajuns la muntele firesc unde a fost dată Legea, unde ei L-au întâlnit pe Dumnezeu și au văzut Stâlpul de Foc coborându-se pe vârful muntelui, voi nu ați ajuns la acest munte, dar ați ajuns la un munte.” Este adevărat?

Pavel a fost cel care a luat lucrurile firești din Vechiul Testament și le-a adus pentru a fi realități duhovnicești în Noul Testament. Așadar, Pavel a luat ceea ce i s-a întâmplat lui Moise și le-a adus în ziua de atunci spunând: „Voi nu v-ați apropiat de muntele acela, ci de Muntele Sion.” Moise a adus poporul într-un loc unde, la auzul sunetului trâmbiței, ar fi trebuit să urce sus pe munte pentru a se întâlni cu Dumnezeu și pentru a auzi glasul Său în mod direct, dar ei au refuzat și au fugit. Moise îi dusesse la locul de întâlnire, dar ei au refuzat și astfel au primit Legea care a fost un legământ între Dumnezeu și poporul Său. Apoi, s-a ridicat apostolul Pavel.

Au existat trei mari profeți, în afară de Domnul Isus Hristos, trei mari profeți pe lângă care nu trebuie să trecem ușor: Moise, apostolul Pavel și fratele Branham. Trei mari profeți, și fiecare dintre ei, au de-a face cu un munte și cu Cuvântul. Este adevărat? Moise a adus un popor eliberat din robia Egiptului, un popor care fusese rob în Egipt, a scos afară un popor căruia i s-a dat Cuvântul pentru a-L întâlni pe Dumnezeu pe drumul spre țara făgăduită,.

Pavel a scos un popor afară din robia religiei și a încercat să-l ducă la Muntele Sion spunându-i: „Voi nu ați ajuns în locul acela, ci v-am adus într-un alt loc, la muntele Sion.” Ce ar fi trebuit să facă la Muntele Sinai? Când au auzit trâmbița, ar fi trebuit să meargă să se întâlnească cu Dumnezeu. Apoi, Pavel i-a adus la baza Muntelui Sion, la temelia Muntelui Sion, iar zidirea acestui Munte urma să aibă loc timp de șapte epoci ale bisericii. Dar când am ajuns la vârf, urma să se întâmple ceva, urma să vină Împăratul, să pună Piatra de încheiere pe acest Munte și să Se unească cu Biserica Sa.

Așadar, Moise i-a dus la un munte și le-a dat Cuvântul. Pavel i-a adus la un Munte și le-a dat Cuvântul, iar fratele Branham a venit la vârful Muntelui și a primit Cuvântul. Amin! Moise a scris Vechiul Testament, Pavel a scris Noul Testament, iar fratele Branham ne-a adus descoperirea Cuvântului nescris, pe vârful Muntelui, și a descoperit taina care se afla în Vechiul și Noul Testament. Trei mari profeți. Noi nu trăim în ziua Muntelui Sinai, nu trăim la baza Muntelui Sion, ci totul a fost zidit timp de șapte epoci ale bisericii, iar noi trăim în Piatra de încheiere, pe scaunul de domnie, cu Împăratul Însăși. Aceasta este o epocă diferită, iar noi trebuie să acționăm diferit, să gândim diferit, să credem diferit, să fim diferiți. Noi nu mai

suntem în călătorie, ci la vârf. Pavel a fost cel care a adus biserica la acest Munte, la Muntele duhovnicesc.

Apostolul Pavel nu a avut nicio problemă în a lua ceva din Vechiul Testament, care era ferm, solid, tangibil, de atins, și să aducă în cadrul Bisericii Nou Testamentale, unde nu era nimic tangibil, ci totul era ceva duhovnicesc, era credința în Cuvânt. Aceasta este dispensația pentru neamuri, este o descoperire duhovnicească, o manifestare duhovnicească, o Împărăție duhovnicească în voi. A fost luată de la evrei, unde era ceva fizic, și dată unui popor, unde este ceva duhovnicesc. Ce popor este acesta? Este Împărăția lui Hristos, Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a venit la sfârșitul Vechiului Testament și a pășit în Noul Testament ca s-o așeze. El vorbea despre un Glas care vorbea din cer, scutura pământul și ne avertiza să nu-L respingem pe Cel care urma să vorbească, și care va scutura cerul și pământul pentru ca tot ce se mișcă să fie scuturat, iar ce nu poate fi scuturat, să rămână.

El vorbea atunci despre un Glas din cer care urma să scuture nu doar pământul, ci și cerul și pământul. Vă rog să țineți minte că Pavel vorbea atunci duhovnicește. El spunea: „Voi ați ajuns la Ierusalimul ceresc, v-ați apropiat de duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți, de ceva ce nu puteți vedea. Nimic din aceste lucruri nu le puteți nici vedea, nici simți cu simțurile voastre, totul fiind duhovnicesc.”

Astfel, când va veni cutremurul despre care vorbește el, va fi un cutremur în care vom vedea toate stelele căzând și pământul scuturându-se? Nu la aceasta se referea el, ci la un cutremur care va scutura lumea întregă, iar când fratele Branham a fost luat sus în constelația de Îngeri, a spus că a avut loc o bubuitură care a scuturat tot pământul. A scuturat fiecare sistem religios, fiecare demon, a scuturat chiar și puterile cerurilor pentru că noi nu ne războim cu carnea și sângele, ci cu căpeteniile și puterile din locurile cerești, acest termen traducându-se de fapt, „din ceruri”, pentru că pârâșul fraților este acolo aducând acuzații, el având acces la scaunul de domnie din ceruri ca să ne acuze. Dar când a avut loc această bubuitură, la deschiderea celor șapte Tunete, nu a scuturat numai

sistemul religios de pe pământ, ci vă asigur prieteni, că a scuturat și cerul. Cerul și pământul au fost scuturate de Glasul care s-a auzit din ceruri. Unde? Pe vârful Muntelui Sion.

Prieteni, toate lucrurile pe care ne-a învățat fratele Branham au fost luate din Scripturi și făcute vii, iar noi nu trebuie decât să luăm ceea ce a spus el.

Ca ființe umane, noi am făcut foarte multe greșeli, încercând să luăm Cuvântul și să-L folosim ca să încadrăm Mesajul acolo. Oh, dacă aş putea să explic aceasta! Noi dorim să dovedim totul cu Cuvântul, dar am avut o abordare greșită în încercarea de a face aceasta. Așadar, am luat înțelegerea noastră sau înțelegerea denominațională pe care am avut-o ani buni asupra Cuvântului, și am încercat să includem Mesajul în înțelegerea noastră asupra Cuvântului. Și fiindcă putem citi cu ușurință Scripturile cu privire la apa botezului în Numele lui Isus Hristos, acesta s-a potrivit înăuntru. Apoi, am putut continua cu citirea Scripturilor: „Există un singur Dumnezeu, un singur Domn,” și am putut pune înăuntru și aceasta. Apoi, am citit despre Eva care a fost amăgită de șarpe și am putut vedea sămânța șarpelui, lucru pe care l-am putut încadra de asemenea în tiparul nostru. Dar au existat anumite lucruri pe care el le-a spus și care sunt atât de tainice, încât depășesc capacitatea unei minți de a putea citi niște litere așezate pe o bucată albă de hârtie. Așadar, am lăsat aceste lucruri afară spunând că le judecăm după Cuvânt, dar prin aceasta, am lăsat afară lucruri pe care ne-a învățat profetul. Este adevărat? Este exact ceea ce s-a întâmplat. Nu din cauza unei intenții rele, ci a unei minți firești cu o creștere denominațională, care a încercat să ia Cuvântul și să verifice Mesajul cu Cuvântul.

Fratele Branham a spus: *„Luați tot ceea ce am spus și puneți în Cuvânt.”* Dar prin aceasta, nu a spus că învăța ceva greșit, ci ne-a spus că tot ce învăța este Adevărul și ne-a sfătuit să verificăm totul cu Cuvântul, pentru că vom găsi tot ce a spus în Cuvânt. Așadar, noi a trebuit să luăm tiparul așezat la deschiderea Peceților și să-l așezăm în tot Cuvântul. Având acest tipar în gândul nostru, am început să citim Cuvântul și dintr-o dată, am văzut că acel Cuvânt a venit la Viață. Am început să vedem lucruri care erau acolo și despre care nu am știut niciodată că erau acolo. Dintr-o dată am început să spunem: „De aceea a spus el cutare sau

cutare sau cutare.” Slăvit să fie Dumnezeu! Să-l lăsăm pe profet să fie profet.

Moise a fost dătătorul Cuvântului Vechi Testamental, Pavel a fost dătătorul Cuvântului Nou Testamental, iar fratele Branham a fost descoperitorul Cuvântului la sfârșitul tuturor lucrurilor. Să-l lăsăm să aibă slujba sa. El a spus: *„Când toate tainele Bibliei au fost încheiate, vine jos acest Înger.”* Cine încheia tainele? Ce slujbă a fost aceea? A fost slujba îngerului al șaptelea. Aceasta a fost slujba sa. Să-l lăsăm pe profet să aducă Cuvântul, pentru că profetul este un descoperitor divin al Cuvântului.

Fratele Branham ne-a dat această definiție pentru profet: *„descoperitor divin al Cuvântului.”* El a spus: *„Ceea ce avem noi acum, este talmăcirea desăvârșită a Cuvântului cu legitimare divină.”* Așadar, noi nu suntem interesați să-l verificăm pe fratele Branham, ci dorim ca acest Mesaj să frângă fiecare noțiune și să dărâme fiecare zid, fiindcă dorim să ne întoarcem la Cuvânt cu libertate în Mesaj, cu libertatea de a explora Țara, cu libertatea de a îndepărta toate restricțiile pentru a fi pur și simplu liberi să ne bucurăm de Cuvânt.

Apostolul Pavel a așezat aceste lucruri în cartea Evreilor, unde ne spune că am ajuns la un Munte, la Ierusalimul ceresc și ne-am apropiat de adunarea în sărbătoare a îngerilor. El nu a spus că *„vom ajunge”*, ci a spus: *„am ajuns.”* De ce? Toate acestea fac parte din acest Munte. Toate acestea fac parte din Muntele Sion, toate sunt acolo, iar noi am ajuns la ele.

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri,

al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.”

Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică.” (v.25-28).

Apostolul Pavel ne-a spus că noi am primit în dar o Împărăție, iar acea Împărăție nu poate fi clătinată.

În mesajul **În prezența Sa**, din anul 1962, el a spus:

„Aceasta este evanghelizarea. Acesta este timpul să-i scuturăm pe oameni. Acesta este timpul despre care a spus Dumnezeu că va veni. Odată, El a scuturat Muntele Sinai, dar va mai veni o scuturătură, când El nu va scutura doar Muntele Sinai, ci tot ceea ce poate fi mișcat.” Ați observat restul acestui verset? „Dar noi am primit o Împărăție ce nu poate fi clătinată.” Aleluia! Tot ce poate fi scuturat, va fi scuturat. Cerurile vor fi scuturate. Pământul va fi scuturat. „Cerul și pământul va trece, dar Cuvântul nu va trece niciodată, fiindcă pe această Stâncă voi zidi Biserica Mea, iar porțile locuinței morților nu o vor birui.” Tot ce poate fi scuturat, va fi scuturat, dar noi am primit o Împărăție care este Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul Său.”

Așadar, ce este această Împărăție? Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, iar Acesta nu poate fi scuturat fiindcă Dumnezeu este Cuvântul.

„El nu se poate scutura pe Sine. Amin! „Dar noi am primit o Împărăție care nu poate fi mișcată,” este de nescuturat, a spus Pavel, scriitorul evreu.”

Aș vrea să mai citim câteva citate despre același subiect.

În **Lumea se destramă**, fratele Branham a spus:

„Noi suntem morți, viețile noastre sunt ascunse prin Hristos în Dumnezeu.” Și nu numai aceasta, dar: „Noi am înviat cu El!” Unde am înviat? Într-un sistem, o denotațiune, sau organizație? Noi suntem înviați în Împărăția lui Dumnezeu!” Împărăția lui Dumnezeu este în voi!” Toate aceste sisteme făcute de om trebuie să cadă. „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Lucrurile care nu pot fi clătinate, vor rămâne, iar noi primim o Împărăție care nu poate fi clătinată sau mișcată. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu! Nu un sistem, nu o roată politică, nu o denotațiune, ci o Împărăție! Amin! Cetățenii ei sunt morți față de sistemele acestei lumi. Cetățenii ei sunt morți față de aceste organizații, față de aceste sisteme politice, fiind vii și înviați de Puterea Împăratului.

În mesajul **Căminul viitor al Mirelui ceresc și a Miresei pământești**, citim:

„Priviți, voi faceți parte din acel pământ. Nu-i așa? Când v-a răscumpărat pe voi, El a răscumpărat și pământul, iar voi sunteți împreună din nou. Oh, cât de clar poate fi! Vedeți? Voi trebuie să fiți răscumpărați pentru că faceți parte din El. Dacă Sângele nu a căzut pe voi, voi nu sunteți încă răscumpărați; nu sunteți chemați. Atunci, El îl curăță; este același lucru pe care îl face în Foc. Chiar dacă Sângele a fost vărsat, tot trebuie să fie curățat de Foc, așa este, pentru un loc în care să locuiască Dumnezeu.

Potențial, Dumnezeu Și-a ocupat deja locul în care va locui. Împărăția lui Dumnezeu este acum în pământ, în inimile sfinților Săi.”

Sunteți voi în Împărăție? Este Împărăția în voi? Care este locația Sa geografică? Ea acoperă tot pământul.

„Sunt atributele Sale pe care El le-a început la început. Acum atributele Sale sunt răscumpărate. Ce așteaptă El? Să răscumpere pământul, să-și pună atributele Sale

pe el, ca să împlinească cu exactitate planul Său rânduit mai dinainte. Înțelegeți? ”

În Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită, fratele Branham a spus:

„Atunci, Căpetenia voastră este o Împărăție.”

Căpetenia noastră este o Împărăție. Cine este Căpetenia noastră? Piatra de încheiere. Cine este Piatra de încheiere? Hristos, descoperirea lui Isus Hristos, Piatra de încheiere, Piatra din Capul unghiului care vine la biserică este o Împărăție.

„Împărăția lui Dumnezeu este în voi,” a spus Biblia, Isus. Împărăția! Noi nu suntem o denotațiune. Noi aparținem unei Împărății, iar Împărăția este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în propria voastră viață.”

Să mai citim aceasta încă o dată: *„Împărăția este Cuvântul lui Dumnezeu făcut Duh și Viață în propria voastră viață.”* Aceasta este Împărăția. Noi nu putem spune: „Eu am Împărăția, eu ascult Mesajul.” Nu. Ea trebuie să devină Duh și Viață în propria noastră viață.

„...aducând la împlinire fiecare făgăduință a acestei zile, așa cum s-a întâmplat în ziua în care Cuvântul și Dumnezeu erau una. Astăzi, Cuvântul și Dumnezeu sunt una în Biserica Sa, făcându-L Căpetenia Trupului care este răscumpărat pentru a aduce Mesajul în zilele din urmă; să fii luat sus din morți, în înviere, ca să mergi înapoi și să fii restituit din nou, ca și Adam și Eva la început, în grădina Eden. Scopul întreit al tainei lui Dumnezeu, Trupul Său!”

Scopul întreit al tainei lui Dumnezeu are de-a face cu Trupul Său. Cel de-al doilea scop este întâietate în Trupul Său, în Împărăția Sa, Împărăția fiind în voi, Împărăția Sa în voi, în pământ acum. În care pământ? În acest pământ, trupul nostru.

Acum vom merge la cartea lui Daniel, ca să privim încă o dată la pasajul din Daniel 2.31-45:

„Tu, împărate, te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare.

Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;

fluierele picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.

Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.”

Aceasta este profeția cu care avem de-a face acum.

Acum, aș vrea să privim la visul lui Junior Jackson. Aș vrea să citim din mesajul **Domnilor, acesta este semnul sfârșitului?** În acest mesaj sunt mai multe locuri la care aș vrea să ne oprim. Fratele Branham a spus:

„Fratele Jackson a avut un vis de care nu s-a putut îndepărta. Eu plecam din biserica sa, iar el nu a putut suporta aceasta.

Cât timp a trecut, frate Jackson? (Fratele Jackson spune: „Am avut visul în februarie 1961, frate Branham.”) El a avut visul în februarie 1961.

El a venit la mine și mi-a spus: „Am ceva pe inimă și trebuie să-ți spun, frate Branham.”

„Spune, frate Jackson”, am spus eu.

Și el a spus: „Am avut un vis.” Acolo era! Eu am stat liniștit, am ascultat și l-am văzut.”

Fratele Branham îl asculta pe fratele Junior spunând visul, dar în același timp, îl și vedea.

„El a spus: „Am visat un munte mare, undeva în câmp, unde era iarbă albastră sau ceva. Sus pe vârful acestui munte, unde apa spălase pământul, era o piatră de vârf, ca și vârful muntelui. Era o stâncă; fără iarbă. Unde o spălase apa, gravase un fel de scris pe pietre, iar tu stăteai acolo tălmăcind scrisul de pe ele. Și el a spus: „Noi toți,” iată cum a spus el lucrurile: „frații din Georgia și din toată lumea, stăteam împreună, ascultându-te tălmăcind acest scris tainic de pe aceste pietre, acel munte.”

Apoi a spus: „Atunci, ai luat ceva, ca din aer, ceva ca o bară de fier sau o rangă.” Nu-i așa, frate? „Ceva ca o rangă, foarte ascuțită. Nu știu cum ai făcut aceasta. Ai lovit vârful acelu munte, l-ai tăiat în jur și i-ai ridicat vârful. Era sub forma unei piramide. Și i-ai tăiat vârful”. Aceasta s-a petrecut cu luni de zile înainte de predicare mesajului piramidei. Și el a spus: „Sub aceasta era o piatră albă, de granit, iar tu ai zis: „Soarele, sau lumina, nu a strălucit niciodată pe Aceasta. M-am uitat la Ea, am privit-o cu atenție.”

Aceasta este adevărat pentru că la întemeierea lumii, lumea s-a format înainte de a fi lumină. Noi toți știm aceasta. Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Apoi, la început, El a vorbit și a fost lumină. Firesc, acolo sub aceasta, în epocile în care a avut loc această formare, lumina nu a strălucit niciodată pe acea piatră.

Și el a spus: „Priviți la Aceasta. Lumina nu a strălucit niciodată asupra ei.” Când s-au ridicat toți și eu le-am spus să privească la Aceasta, toți au venit să se uita la ea.

Dar el a spus că în timp ce se uitau la ea, el a privit cu coada ochiului, fiind atent la mine. Eu m-am strecurat într-o parte și am început să merg spre Vest, spre apusul soarelui; urcând un deal, coborând un deal, urcând un deal, coborând un deal; și am devenit din ce în ce mai mic, până când am dispărut din câmpul lui vizual.”

Junior Jackson a venit la fratele Branham cu un vis, acesta fiind primul vis dintr-o serie de șase vise cu care au venit la el șase persoane diferite, toate fiind încununuate cu vedenia constelației celor șapte îngeri. Iar în predica **Acesta este timpul domnilor?**, el a spus că Piramida pe care a văzut-o, ieșea din pământ. De unde a ieșit această Piramidă a epocilor bisericilor? Din pământ. De-a lungul epocilor, timp de două mii de ani, oamenii au fost trup, parte din pământ și mâncând pământ, pământul alcătuind trupul lor; în trupul lor a existat o porțiune a Cuvântului pentru epoca în care trăiau, Muntele acela crescând din pământ. De-a lungul a șapte epoci ale bisericii, El a ieșit din pământ.

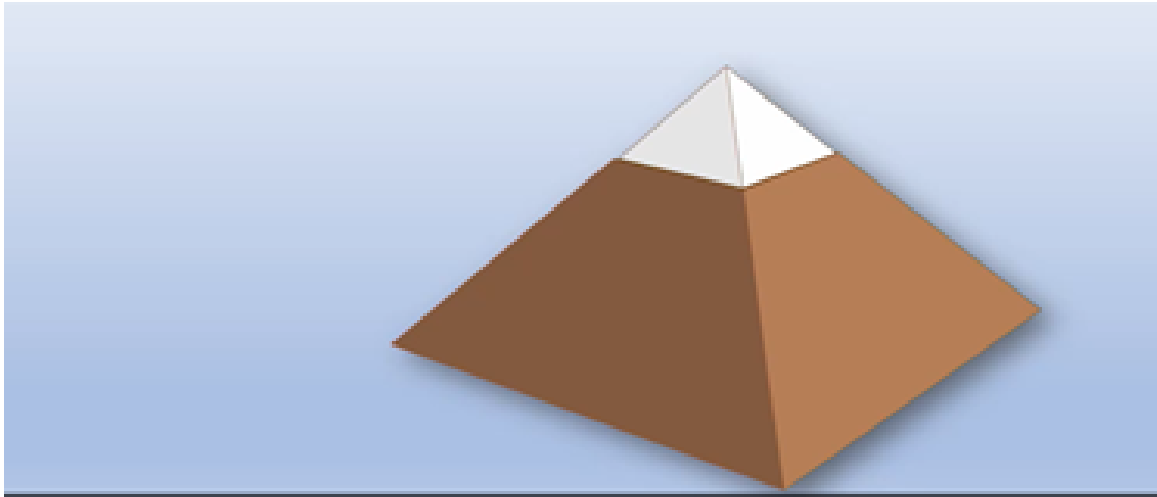
Fratele Branham a spus că trupurile noastre erau în pământ atunci când El a întemeiat lumea, trupurile noastre erau chiar acolo, componentele trupurilor noastre erau chiar acolo. Așadar, acest mare monument al lui Dumnezeu, această mare Piramidă care s-a ridicat de-a lungul celor șapte epoci ale bisericii, a ieșit din pământ, iar la vârf, spălarea Apei Cuvântului a început să descopere ceea ce era în pământ. Aleluia! Profetul descoperea epocile bisericilor, ceea ce se ridicase din pământ din timpul lui Pavel încoace. Acest Munte mare, sub formă de Piramidă, care s-a ridicat de-a lungul a șapte dispensații, a ajuns la vârf, la încheiere, iar el a spus că acolo sus era o Piatră din vârf, ca o piramidă, în vârf. El a spus că Apa

spălase pe Munte în jos gravând pe stâncă un scris. În alt loc, fratele Branham a spus: „*Un scris care arăta ciudat,*” pentru că nimeni nu-l putuse tălmăci.

Luteranii au încercat, wesleyenii au încercat, pentecostalii au încercat, dar era un scris ciudat, iar fratele Branham nu l-a atribuit niciodată unei limbi scrise. El nu a spus niciodată: „Arăta ca și cutare sau cutare,” ci a spus că era un scris ciudat și numai unul putea să-l tălmăcească, acesta fiind îngerul al șaptelea. Acel scris ciudat a fost pus acolo doar pentru el, iar el a spus că dintr-o dată a întins mâna în aer și a luat ceva ce semăna cu o rangă, o bară de fier ascuțită, neștiind cum a făcut aceasta, ci cumva a luat-o și a îndepărtat vârful acestuia, iar dedesubt a găsit o piatră albă.

Așadar, pe partea dinafară a Muntelui era un scris. Această Stâncă s-a ridicat din pământ... Oh, dacă am putea înțelege aceasta, prieteni. Aceasta va explica întreaga noastră existență, epocile bisericilor, totul. Este ceva ce a ieșit din pământ prin acest Munte, ceva ce era în pământ, nedescoperit. Era Muntele lui Dumnezeu Însuși, Împărăția lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși în formă de piramidă ridicându-se de-a lungul a șapte epoci ale bisericii, dar la vârf, a început să fie spălat de Apa Cuvântului pentru ca noi să putem vedea ce s-a aflat tot timpul în pământ.

Noi am ajuns la vârf, unde se găsea un scris ciudat pe care nu l-a putut tălmăci nimeni. Dar fratele Branham a început să tălmăcească scrisul pentru că el a trebuit să meargă în jurul acestui Cuvânt aflat pe dinafară, care este ceea ce este scris în Biblie, să restituie toate adevărurile care au fost pierdute și să tălmăcească Biblia. După ce a tălmăcit toată Biblia, după ce a legat toate capetele lăsate libere de-a lungul epocilor bisericii și a încheiat cu toate acestea ajungând la vârful Muntelui, a fost timpul să descopere că înăuntrul acelei Stânci exista ceva care nu deținea nicio gravură.

Slăvit să fie Dumnezeu! Știți, nu fratele Branham a avut acest vis, ci Junior Jackson. Așadar, nu el a spus: „Aceasta este ceea ce s-a întâmplat,” nu. Altcineva a avut visul. Dumnezeu arăta ceea ce avea loc printr-un alt vas.

Fratele Branham ajunsese la sfârșitul legării tuturor capetelor lăsate libere, predicase epocile bisericii care conțineau fiecare învățătură majoră a bisericii. A spus el aceasta? A legat toate capetele lăsate libere, tălmăcind scrisul găsit pe partea dinafară a Stâncii. Apoi, când a ajuns la vârf, cu toți frații stând în jur, a obținut un instrument, o unealtă, a luat ceva în mână și l-a folosit pentru a îndepărta vârful Muntelui și pentru a arăta că mai acolo exista ceva, că în interiorul Bibliei mai exista ceva.

Toată lumea putea vedea scrisul ciudat și putea încerca să tălmăcească sămânța șarpelui, botezul, că există un Dumnezeu: „Eu nu înțeleg sămânța șarpelui, nici ce este cu alegerea dinainte, cu liberul arbitru, cum funcționează acestea?” Era un scris ciudat. Oricine putea încerca să-i dea o interpretare, dar era unul care ne putea aduce tălmăcirea, acesta fiind fratele Branham. Iar când a terminat cu legarea capetelor lăsate libere, i-a fost dat ceva din cer, o abilitate, prin care a îndepărtat vârful acestui Munte pentru a descoperi că sub vârful Lui era un Cuvânt nescris, peste care nu a strălucit niciodată înainte Lumina. Nimeni nici măcar nu a încercat să tălmăcească acel scris ciudat. De ce? Pentru că nu exista niciun scris, iar fratele Branham a mers exact la Pечеți.

Să mergem și noi la Cartea Apocalipsei. Apocalipsa capitolul 8. Aici avem deschiderea Peceții a șaptea:

„Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.”

Fratele Branham a luat aceasta și ne-a arătat că nu a fost spus nimic. Toate celelalte șase Peceți dețin informații, dar când ajungem la Pecetea a șaptea, singura informație pe care o avem este tăcerea, o tăcere de aproape o jumătate de ceas.

Apoi, el a ajuns la Apocalipsa 10:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.”

„Șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor.” Profetul ne-a spus că în Scripturi, Tunetul este întotdeauna Glasul lui Dumnezeu.

„Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu.”

Așadar, când cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor, au spus ceva ce Ioan a putut scrie, nu a fost doar un zgomot care nu se putea distinge, ci a fost ceva ce Ioan a auzit și a înțeles, ceva ce înțelegea și putea scrie.

„Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!””

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși Taina lui Dumnezeu.”

Aici, aș vrea să introduc aceasta: **Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită.** Este o singură taină cu un triplu scop: partea bărbătească și cea femeiască aduși înapoi în grădina Eden, Taina lui Dumnezeu.

Cine este Taina lui Dumnezeu? Hristos. Cine este Hristos? Cuvântul uns în fiecare epocă. Cuvântul în manifestare sau Cuvântul care se face trup. Ce este, „Hristos, Taina lui Dumnezeu descoperită?” Pentru mine, este Taina pe care Dumnezeu a vrut s-o manifeste în trup, în trupul lui Isus și în trupul nostru, *„în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui.”*

Despre aceasta, fratele Branham ne-a spus: *„Nu când el va merge în campaniile sale de vindecare și toate acestea, ci atunci când începe să sune Mesajul său,”* iar

Mesajul său este Mesajul Pecetii a șaptea, el fiind mesagerul celei de-a șaptea Peceti; Pecetea a șaptea este Apocalipsa 10.1-7. Este ceea ce el a spus.

Care este Mesajul din Apocalipsa 10.1-7? Este Mesajul care nu a putut fi scris de Ioan pentru că i-a fost interzis să-l scrie. De aceea, când fratele Branham a privit la aceste lucruri, a spus că există șapte Tunete care au fost pecetluite. Glasul i-a spus lui Ioan: „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!*” De aceea, fratele Branham a spus: „*Vedeți, există șapte Peceti pe partea din spate a Cărții.*” La aceasta se referea el. Nu paisprezece peceti, nu există paisprezece peceti, ci el a spus: „*Sunt șapte Peceti în Carte și șapte Peceti pe partea din spate a Cărții,*” referindu-se la cele șase peceti din Apocalipsa 6 și la Pecetea a șaptea din Apocalipsa 8, care ne-au fost date sub formă de simbol, cu excepția Pecetii a șaptea unde avem doar o tăcere de o jumătate de ceas.

Dar în capitolul 10, avem șapte Tunete, șapte glasuri, șapte descoperiri, ceva ce a venit de la Dumnezeu când a coborât Îngerul. Așadar, când vine Îngerul pe pământ cu o Carte deschisă în mâna Sa, există șapte glasuri care aduc informațiile pe care le-ar fi putut scrie Ioan, dar i s-a spus să nu o facă, ci să pecetluiască totul. Pe acestea, fratele Branham le-a numit Pecetile de pe spatele Cărții sau al doilea rând de Peceti.

Așadar, fratele Branham a văzut că cele dinăuntru au fost deschise, însă numai în formă de simbol, dar despre cele din spate, nu a fost spus nimic. La acestea s-a referit când a ajuns la **Acesta este timpul, domnilor?** A luat acea unealtă, i-a îndepărtat vârful și a spus: „*Vedeți, Lumina nu a strălucit niciodată pe aceasta, este un Cuvânt nescris, un cuvânt care nici măcar nu a fost scris în Biblie.*” De ce? Pentru că atunci când am ajuns la Pecetea a șaptea, a fost tăcere, când am ajuns la cele șapte Tunete, a fost tăcere. El a spus: „*Vedeți, ele au legătură una cu cealaltă.*” Este același lucru. Cele șapte Tunete sunt ceea ce este Pecetea a șaptea.

Fratele Branham a spus: „*Am citit multe scrieri omenești, dar nu am găsit nicăieri că cineva a spus că există șapte Peceti care trebuie să fie descoperite.*” De ce?

Pentru că el era cel căruia i s-a dat unealta cu care putea deschide vârful acestui Cuvânt. Care este vârful acestui Cuvânt?

Cuvântul a fost zidit și a continuat să fie zidit din Vechiul Testament, apoi în Noul Testament, ajungând până sus la vârf, dar când am ajuns acolo, care Carte a Bibliei este vârful sau Piatra de încheiere? Apocalipsa. Fratele Branham a început să parcurgă această Carte, și a început cu epocile bisericilor, iar în **Domnilor, acesta este timpul sfârșitului?**, a ajuns într-un loc în care a arătat că „aici există Peceți, aici există o Pecete a șaptea, aici există Tunete.” Ce făcea el? Tălmăcea scrisul ciudat care era pe dinafara Pietrei din vârf. Apoi a luat un instrument, a îndepărtat vârful, l-a deschis și a spus: „Priviți, înăuntru există ceva care nici măcar nu este scris în Biblie.” După aceea, a spus că a mers în Vest, „Poate pentru a primi tălmăcirea a ceea ce este aceasta.” Iubim aceasta!

Mai departe, în mesajul **Domnilor, acesta este timpul sfârșitului?**, a spus:

„Șapte Tunete, exact în descoperirea de aici a lui Isus Hristos, este o taină. Nu spune Biblia că Aceasta este „Descoperirea lui Isus Hristos?” (Adunarea spune: „Amin!”)

Care este descoperirea lui Isus Hristos? Această Carte din care citim, Cartea din vârf a Bibliei este descoperirea lui Isus Hristos. În descoperirea lui Isus Hristos există o Taină ascunsă care are de-a face cu Piatra albă, cu cele șapte Tunete, cu partea nescrisă a Cuvântului.

„Atunci există o Taină ascunsă a Acesteia. Care este aceasta? O dețin cele șapte Tunete.” Fiindcă Ioan era pe punctul să scrie, din Cer s-a auzit un Glas carei i-a spus: „Nu scrie! Pecetluiește-o! Pune-o pe partea din spate a Cărții!” Trebuie să fie descoperită. Sunt tainele.”

Apoi, a spus:

„Observați. În mod tainic, noi am luat din aer o unealtă ascuțită care a deschis vârful, iar acolo era o piatră de granit alb, dar nu era tălmăcită. Nu existau litere înscrise pe ea. Eu nu am tălmăcit-o, Junior, ci doar m-am uitat la Ea și le-am spus fraților: „Priviți la Aceasta.” Aceasta s-a împlinit în seara aceasta.”

Fratele Branham a luat visul lui Junior Jackson și toate celelalte informații ce i-au fost aduse îşi a încercat să le pună cap la cap pentru a ști unde se aflau ei. El a spus: *„Noi am mers în jurul muntelui și am tălmăcit scrisul aflat pe dinafară, din vârf.”* Ce făcea el? Fratele Branham arăta cele șapte Tunete tainice, cele șapte Tunete pecetluite despre care lui Ioan i s-a spus să nu scrie nimic, toate aceste lucruri, dar în timpul slujbei îngerului al șaptelea, taina lui Dumnezeu va fi încheiată. Ce făcea el, vorbind despre toate acestea? Lua unealta ascuțită și îndepărta vârful de peste Cuvânt, chiar acolo în mesajul **„Este acesta timpul, domnilor?”**, arătând că dedesubt există o piatră albă.

Junior Jackson a avut un vis despre aceasta, în februarie 1961, iar fratele Branham a venit și a spus: *„Acest vis s-a împlinit în seara aceasta!”* Apoi, a spus: *„Priviți la aceasta, iar eu voi merge în Vest să primesc tălmăcirea, apoi mă voi întoarce. Noi vom primi descoperirea a ceea ce nu este scris.”*

Fratele Branham a spus: *„Obişnuiam să cred că este vorba despre ceva ce nu este scris în Biblie,”* dar tot el a spus: *„Vedeți, voi nu puteți adăuga sau îndepărta un Cuvânt, este ceva ce trebuie să se afle în Biblie, dar care nu a fost văzut în timpul respectiv.”* Așadar, ce spunea el? El spunea că există o piatră albă. Împărăția lui Dumnezeu ieșise din pământ, cu un delegat care s-a ridicat rând pe rând zidind, zidind și iar zidind. Ce anume? Templul Său, muntele Său, locul în care El urma să locuiască. Înțelegem? Când ne gândim la Templu, noi începem să ne gândim la Templul lui Solomon, la cerul și pământul nou, dar toate acestea sunt simbolice, prieteni. Unde este altarul Său? Este inima voastră. Unde este Templul Său? Voi sunteți acela. Solomon a adunat pietre de pretutindeni, pietre de diferite dimensiuni, fără contur, pe care le-a pus împreună perfect pentru a zidi Templul său. De ce? Pentru că pietrele vii sunt locul în care locuiește slava Shekinah.

Fratele Branham a început să îndrepte degetul spre piramidă de mai multe ori, aceasta fiind alcătuită din pietre de diferite dimensiuni, șlefuite diferit. Ele au fost adunate împreună și zidite atât de desăvârșit la locul lor, încât rezistă chiar și la cutremur. Tot ce poate fi scuturat, va fi scuturat pentru că ceea ce nu poate fi scuturat, adică Cuvântul, care arată nepotrivit pentru lume, să nu poată fi scuturat. În Templul lui Dumnezeu există un loc unde noi, pietrele vii, ne potrivim desăvârșit. Iar când ne găsim poziția și locul în Templul lui Dumnezeu, în casa Lui, în cadrul Muntelui Său, în locul în care locuiește Dumnezeu, nu vom mai putea fi clătinați de nimic, nici măcar de un cutremur.

Voi nu veți putea fi scuturați pentru că sunteți Cuvântul, pietrele vii, șlefuite de Cuvânt, puse în poziție de Cuvânt în Templul lui Dumnezeu, acesta devenind rezistent la cutremur. Templul lui Dumnezeu, Muntele lui Dumnezeu a ieșit din pământ. Cine este acesta? Este Împărăția lui Dumnezeu, Muntele Său cel sfânt. De la voi, de la mine, de la străbunica cutare și cutare și de la străbunica străbunicii cutare și cutare. Ce este aceasta? Muntele cel sfânt al lui Dumnezeu se ridică din pământ, iar la vârf există taine care se descoperă sub spălarea Apei Cuvântului.

În Biblie au existat capete lăsate libere, toate fiind încâlcite, dar a fost un profet care a început să le tălmăcească, iar când a ajuns în vârf, a început să arate că exista ceva mai mult, că în Biblie exista ceva mai mult: șapte Tunete, o tăcere de o jumătate de ceas în cer, ceva ce se petrecea, un Înger puternic coborând, slujba îngerului al șaptelea, iar el a luat un instrument, a îndepărtat vârful și a spus: *„Vedeți, nu este scris nimic,”* dar s-a auzit Ceva, Acesta fiind Glasul lui Dumnezeu. Fratele Branham a spus că Dumnezeu nu face ceva doar pentru a se juca. Dumnezeu nu vorbește doar de dragul de a vorbi, El nu-și risipește suflarea. Dacă a vorbit Dumnezeu, a făcut-o cu un motiv, a adus o descoperire, iar dacă acea descoperire a fost pecetluită, trebuie să vină un timp în care să fie descoperită. Fratele Branham ne-a arătat că acea Piatră albă este o taină, care nu este scrisă, dar care se află în Cuvânt, o taină care se află în Piatră. Eu o spun astfel: *„Ea se află în pietrele vii.”*

Ce faceți voi cu o piatră dezlipită din pământ? Tot ceea ce putem vedea, este o piatră, dar vreau să vă spun că în spatele ei este o piatră albă, o taină care s-a

desfășurat în toată Biblia, iar acea taină este taina căsătoriei, taina unui soț și a unei soții, o taină a lui Dumnezeu devenind trup. Piatra albă este taina nevorbită din toată Biblia. El a spus: „*Era Hristos în Noe, în Moise, în David.*” Ce era aceasta? Era Piatra albă din piatră. Era Hristos care se ascundea în Moise, în David, în Solomon. Ce era aceasta? Era Piatra albă din piatră, porțiunea nescrisă a Bibliei, taina lui Dumnezeu care s-a făcut trup. Dar nu a știut-o nimeni până când cineva a îndepărtat vârful și ne-a spus: „*Este mai mult decât ce au scris teologii, mai mult decât a putut scrie scriitorul în carte; ceea ce este acolo este scris printre rânduri.*”

Nu poate fi un Cuvânt nou pentru că noi nu putem adăuga sau scoate din Cuvânt, dar există o Piatră albă, nu a fost scris nimic pentru că a fost scris pe partea dinafară, dar descoperirea Pietrei albe înseamnă a citi printre rânduri ceea ce este scris pe partea dinafară, ceea ce ne va arăta care este taina întregii Scripturi. Unde? La vârful, când cineva a putut lua un instrument de la Dumnezeu, a îndepărtat vârful și a spus: „*Înăuntru este o Piatră albă.*”

Unde ne pune aceasta, prieteni? Nădăjduiesc că nu așteptați să se întâmple ceva, pentru că voi sunteți acel ceva care se întâmplă. Am spus aceasta de nenumărate ori, dar vreau să se așeze bine în inimile noastre, vreau să se scufunde bine în inima mea, vreau să repet acest lucru până când va deveni o realitate care influențează fiecare moment al vieții noastre, pentru că încă nu ne-a atins așa cum ar fi trebuit să o facă.

Noi parcurgem din nou aceste lucruri pentru că trebuie să vedem o manifestare care să fie mai mare decât ceea ce se petrece acum, ele trebuie să devină o realitate mai mare decât ce se petrece acum. Trebuie să fie acel profet cu acel instrument în mână care să îndepărteze învelișul acestei pietre, care sunt eu, pentru ca Piatra albă să poată străluci în viața mea astfel încât Cel care este înăuntru să nu mai fie Chad Lamb, ci Isus Hristos. A fost Hristos în Moise, în David, este Hristos în Mireasa Sa. Puteți spune: „Este Hristos în Bob, în Chad, în Dave?” Puteți spune aceasta? Puteți spune: „Doamne, îngăduie ca profetul să ia acel instrument și să îndepărteze învelișul pentru ca acea Piatră albă să poată străluci, puritatea descoperirii a ceea ce se petrece azi”? Aleluia!

Să privim timp de câteva clipe în cartea Exodului. Așa cum am spus, există trei profeți la care trebuie să fim atenți: Moise, Pavel și fratele Branham. Există trei Exoduri, toate fiind legate de acești trei profeți. Să mergem la Exod capitolul 32. Sunt atât de încântat!

„Moise s-a întors și s-a coborât de pe munte cu cele două table ale mărturiei în mână. Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta.” (v. 15).

Vă sună cunoscut? Este ca și cum ne-am afla în Apocalipsa capitolul 5: *„Am văzut o Carte în mâna Sa scrisă pe dinăuntru și pe dinafară.”* Aceste lucruri nu sunt aici doar din întâmplare.

„Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table.

Iosua a auzit glasul poporului, care scotea strigăte, și a zis lui Moise: „În tabără este un strigăt de război!”

Moise a răspuns: „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă!”

Și, pe când se apropia de tabără, a văzut vițelul și jocurile. Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.”

Moise a fost sus pe munte în prezența lui Dumnezeu. El a primit Legea lui Dumnezeu, iar dacă citim capitolele anterioare, vedem că Dumnezeu îi spune totul despre închinarea la Templu, despre Lege, și îi dă multe informații, dar nimic nu a fost scris pe tablele de piatră decât cele zece porunci pentru că cele zece porunci reprezentau Legământul dintre Dumnezeu și poporul Său. El îi adusese la Muntele Sinai pentru a se căsători cu ei. Scopul trimiterii unui profet care să-i salveze din

robie a fost să-i aducă la Muntele Sinai pentru ca El să se poată căsători cu ei, dar ei au refuzat.

Scopul pentru care l-a trimis pe Pavel, un profet, a fost ca El să se poată căsători cu ei, dar ei au refuzat. Așadar, care este scopul trimiterii profetului din timpul sfârșitului? Să ne aducă la Munte ca să ne putem căsători cu El. Așadar, să nu-L respingem pe Cel care ne vorbește din ceruri.

Moise i-a adus la acel munte, pentru că Dumnezeu a vrut să dea Cuvântul direct poporului Său. Astfel, a venit jos cu foc și a vorbit, dar poporul a fugit în cealaltă direcție pentru că nu a putut suporta ceea ce le era poruncit; nu au putut suporta Glasul lui Dumnezeu, de aceea s-au rugat să vină un profet. Atunci Dumnezeu le-a spus: „În ordine. Aceasta este ceea ce veți avea de acum înainte.” Și așa a procedat Dumnezeu de atunci încolo.

Dumnezeu l-a dus pe Moise sus pe munte și i-a spus mult Cuvânt, dar pe cele două table de piatră nu a scris decât Legământul dintre El și Israel. Moise s-a coborât de pe munte cu cele două table de piatră, cu Legământul dintre Dumnezeu și oameni scris în piatră, dar a găsit poporul în idolatrie. Moise a fost atât de plin de mânie încât a izbit pietrele de pământ și le-a făcut bucăți. Când Pavel a venit cu descoperirea Cuvântului, în cadrul primei epoci a bisericii, înainte ca ei să se poată uni, intraseră deja în idolatrie. Cuvântul a fost fragmentat. Este același tipar. Este același tipar de nenumărate ori. Atunci, Cuvântul a fost frânt, Legământul dintre Dumnezeu și poporul Său a fost frânt și fragmentat, iar oamenii puteau lua bucăți și să aibă „Puțin din aceasta, puțin din acea, o epocă a bisericii care a putut lua puțin din aceasta, puțin din aceea.” Este adevărat?

Dar Dumnezeu nu avea de gând să lase lucrurile așa, ci voia să le repare în felul Său. Să mergem la Exod 34.1-5:

„Domnul a zis lui Moise: „Taie două table de piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat.

Fii gata dis-de-dimineată și suie-te de dimineată pe Muntele Sinai; să stai acolo înaintea Mea, pe vârful muntelui.

Nimeni să nu se suie cu tine și nimeni să nu se arate pe tot muntele, și nici boi, nici oi să nu pască pe lângă muntele acesta.”

Moise a tăiat două table de piatră ca și cele dintâi; s-a sculat dis-de-dimineată și s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul, și a luat în mână cele două table de piatră.

Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.”

Aici, Cuvântul fusese frânt din pricina idolatriei. Cuvântul a fost fragmentat în cadrul idolatriei, dar Dumnezeu urma să-i dea poporului Legământul Său din nou, urma să-i dea poporului Cuvântul Său din nou. De aceea l-a chemat pe Moise înapoi la un munte. Dar înainte de aceasta, i-a spus să taie din munte două table de piatră. Aceasta înseamnă că Moise trebuia să ia o unealtă ascuțită și să taie două table de piatră, dar să nu scrie nimic pe ele pentru că Moise urma să meargă pe munte recunoscând că exista Cuvânt care fusese frânt. El s-a urcat sus pe munte cu două table de piatră pe care nu era scris nimic. Iubesc Cuvântului Domnului! Cum a obținut el aceste table de piatră? El a trebuit să ia ceva din aer, o unealtă ascuțită sau ceva și le-a tăiat realizând că trebuia să fie scris ceva pe acele două table de piatră. Amin!

Fratele Branham era în Canionul Sabino, și-a ridicat mâinile și dintr-o dată, i-a căzut ceva în mână. Ce a fost aceea? O sabie, iar el ne-a spus că era Sabia Împăratului. El a spus: „Sabia unui împărat,” dar Domnul i-a spus: „Nu. Sabia Împăratului!” Ce era aceasta? Cuvântul în mâna lui. Profetul a luat un instrument ascuțit, cu care a putut îndepărta vârful și a spus: „Aici există ceva care are aceeași formă ca și aceasta, dedesubt există ceva.” Moise a tăiat ceva ce avea aceeași formă, forma a ceea ce s-a pierdut prima dată. Dar nu exista nimic scris pe

ele, era Cuvânt nescris, pietre nescrise. Fratele Branham a luat un instrument ascuțit, a îndepărtat vârful, și în aceeași formă a celor șapte Peciți, a Pietrei de încheiere, a existat o altă Piatră, care nu avea nimic scris pe ea. Așadar, când Moise urma să primească scrisul de pe pietre, a trebuit să ia pietrele pe care le-a tăiat cu o unealtă ascuțită și să meargă sus pe munte, unde Dumnezeu urma să vină jos într-un nor. Slăvit să fie Dumnezeu! Tot ceea ce a făcut fratele Branham a fost orchestrat de Cuvânt.

Despre aceasta am încercat să vorbesc mai devreme în cadrul mesajului din dimineața aceasta când am spus că noi am luat Cuvântul și am încercat să-l modelăm în conformitate cu înțelegerea noastră asupra Cuvântului, dar descoperirea Cuvântului este cea care aduce Lumină asupra a ceea ce este chiar aici în Mesaj. Cum am fi știut noi ce a făcut Moise dacă nu am fi văzut același lucru întâmplându-se astăzi? Am primit descoperirea a ceea ce s-a petrecut, iar aceasta a deschis taina din Exod. Nu cartea Exodului descoperă taina astăzi, ci taina de astăzi descoperă cartea Exodului. Noi trebuie să primim descoperirea prin credință, trebuie să primim descoperirea Cuvântului astăzi, iar dacă primim descoperirea a ceea ce se petrece, Biblia noastră va deveni o Carte nouă.

Noi am încercat să luăm vechea Carte, Biblia, apoi am luat Mesajul și am încercat să-l înghesuem acolo. Prieteni, aceea nu este o Biblie nouă, o carte nouă, dar cele șapte Peciți au eliberat Cartea din vechea formă în care o aveam pentru ca Ea să se deschidă și noi să putem primi descoperirea proaspătă de la Dumnezeu; acea descoperire va deschide taina întregului Cuvânt.

Cum puteam înțelege despre ce a fost cartea lui Rut, călătoria ei în Moab, întoarcerea ei, cine era Orpa, cine sunt cele două biserici? Descoperirea de astăzi a deschis taina de acolo. Aceasta este partea albă a Pietrei care este ascunsă dincolo de cuvinte. Cum am primit noi tălmăcirea părții albe, a Cuvântului nescris? Unde spune Biblia că Rut este un simbol al Miresei dintre Neamuri? Nu spune, este albă. Amin! Unde ni se spune în Biblie că Rahela, cea de-a patra femeie care i-a născut fii lui Iacov, a dat naștere lui Iosif, un simbol desăvârșit al lui Hristos și lui Benjamin, când ea a plecat, arătând slujba Miresei? Unde? Este scris acolo, dar este în partea albă. Ce a descoperit partea albă? Când un profet a putut îndepărta

vârful, a putut lua ceva ascuțit din aer. Aleluia! Noi trebuie să fim conectați spiritual.

Când fratele Branham a spus în mesajul **Aceasta este timpul, domnilor?**: „*Am luat ceva din aer de undeva,*” aceasta s-a împlinit o lună mai târziu pentru că ceea ce s-a petrecut în Canionul Sabino, a avut loc o lună mai târziu. Și-a ridicat mâinile, și în mod tainic, în mâna sa a căzut o Sabie.

„Cum poți să legi aceste două lucruri împreună?” Cum ai putea să nu le legi? Vedeți, prieteni? Nu este ceva ce am putea înțelege cu mintea, firește; nu că ești capabil să faci o cercetare în Cuvânt și să compari cu precizie niște fraze, ci este o descoperire ce deschide întreaga taină, este o descoperire ce deschide Mesajul și întreaga Biblia. Fără această descoperire, vom fi niște oameni frustrați pentru că vom încerca să luăm întotdeauna cuvintele ferm, inflexibil, într-un mod fix pentru a explica și a înțelege Mesajul. Dar fratele Branham nu a folosit niciodată Scripturile într-un mod inflexibil, rigid, formal și fără legătură între ele, de aceea nici noi să nu încercăm să folosim Scripturile într-un fel diferit de al său, pentru că el a folosit Scripturile așa cum le-a folosit Isus Hristos și apostolul Pavel. Dacă vom încerca să le folosim altfel, vom fi amăgiți și vom greși, luând o înțelegere comună a Bibliei.

Puteți vedea ignoranța omului? Puteți vedea propriul nostru eșec? Puteți vedea eșecul vostru? Eu îl văd pe al meu. Luăm Cuvântul în mod rigid, luăm tălmăcirea rigidă încercând să înțelegem Mesajul cu tălmăcirea rigidă a Cuvântului, și sfârșim prin a fi confuzi.

Noi facem o cercetare a Cuvântului cu fraze exacte și ne întrebăm: „Ce a spus fratele Branham despre subiectul cutare?” Apoi, facem o căutare în Mesaj și spunem: „O da, el a vrut să spună cutare și cutare și cutare.” Dar, dintr-o dată, vedem că el a schimbat ceva: „*La deschiderea celor șapte Peceteți...*”, iar noi spunem: „Da, cele șapte Peceteți au fost deschise.” Apoi, tot el spune: „*Știm că Pecetea a șaptea nu a fost deschisă încă...*”, iar noi spunem: „O, Pecetea a șaptea nu este deschisă încă.” Dar nu acesta este felul în care putem găsi Adevărul, ci putem găsi Adevărul doar primind o descoperire divină direct de la Tatăl, care

deschide taina în inima noastră, apoi, vom avea credință în ceea ce a spus profetul, acceptând ca descoperirea să fie unealta de măsură care deschide întreaga Biblie.

Moise a luat o unealtă ascuțită. „Unde ai citit aceasta?” Se găsește printre rânduri. Eu nu cred că a folosit o unealtă tocită pentru a tăia piatra. De îndată ce primim descoperirea Cuvântului, Biblia este frumoasă. Toată rigiditatea, toată asprimea, toată teama de a înțelege lucrurile greșit dispare, și dintr-o dată înțelegem că acest Cuvânt este locul în care noi ne desfășurăm, este Țara noastră, sunt izvoarele, câmpurile, culmile pe care El ni le-a dat ca să ne bucurăm de ele. Acest Cuvânt este Edenul nostru, iar eu pot mânca roade de oriunde din El, pot merge oriunde în cadrul Lui; mă voi bucura că mă aflu în Eden.

Dintr-o dată, Cuvântul devine minunat pentru că Moise a trebuit să ia o unealtă ascuțită și să taie două table de piatră, pe care nu era scris nimic, și cu care a mers pe munte. De aceea, fratele Branham a îndepărtat vârful pentru a descoperi o Piatră pe care nu era scris nimic; el a luat acea Piatră și a dus-o sus pe munte. „De unde știi că el a dus piatra sus pe munte?” Dumnezeu, nu a fost o piatră firească, ci a fost un vis. El a luat acea piatră în inima sa, taina care se afla acolo a luat-o cu el sus pe munte, în Canionul Sabino, apoi un Nor a venit jos și a descoperit Numele Domnului.

Să mergem acum la versetul 27. Între versetele 25 și 26, Dumnezeu i-a vorbit lui Moise și i-a dat tot felul de instrucțiuni. Să ne întoarcem puțin acum la versetul 1:

„Domnul a zis lui Moise: „Taie două table de piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat.”

Domnul i-a spus: „Adu cele două table sus, fiindcă Eu voi scrie pe ele.”

Și acum, versetul 27: *„Domnul a zis lui Moise: „Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe*

temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel!”

Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci.”

Cine a scris pe table? „Moise”. A fost mâna lui Moise, dar Cuvântul a fost al lui Dumnezeu. Moise a devenit instrumentul folosit de Dumnezeu pentru a scrie pe table. A fost mâna lui Moise cu un alt instrument ascuțit. De unde a obținut el celălalt instrument ascuțit? Nu știu. Poate l-a luat din aer. El era pe munte, iar Dumnezeu i-a spus: „*Voi scrie pe aceste pietre.*” Moise a urcat sus pe munte, așteptând ca Dumnezeu să scrie pe pietre pentru că el le tăia deja din piatră. Poate că și-a uitat toate uneltele sale ascuțite, dar Dumnezeu îi spusese că El va scrie pe cele două pietre.

Așadar, Moise a urcat sus pe munte cu două pietre nescrise de aceeași formă, știind că trebuia să fie același lucru pentru că nu putem adăuga sau scoate, trebuie să fie același lucru. Dar el nu a putut scrie acolo pentru că nu știa ce era, de aceea a trebuit să meargă sus. Dumnezeu a spus: „Eu voi scrie pe ele.” Așadar, de unde a obținut instrumentul ascuțit pentru a scrie pe ele? Poate avea mâinile ridicate în sus, bucurându-se, și poate în mână i-a căzut ceva, poate a luat instrumentul acela și a fost capabil să scrie în piatră ceea ce era nescris înainte. Apoi, când a conturat aceste lucruri, a înțeles că se potriveau perfect cu ceea ce fusese dat în primul Cuvânt. Slăvit să fie Dumnezeu, prieteni! Aceasta mă atinge și îmi încântă inima. De ce? Pentru că este aceeași poveste, este o istorie care se repetă; sunt aceleași lucruri.

Dacă cunoaștem ce a fost, vom ști și ce va fi pentru că „*Nimic nu este nou sub soare, tot ce este a mai fost.*” Aceasta ne-a spus Solomon. Amin! Aceste lucruri s-au mai întâmplat deja.

Slujba fratelui Branham a fost legitimată de Cuvânt. Tot ce a făcut el, se bazează

pe ceea ce s-a petrecut în Cuvânt.

Fratelui Branham i s-a dat o Sabie cu care să taie în Piatra albă, ca să ne aducă descoperirea părții nevorbite din Cuvânt, adică descoperirea conținută de cele șapte Tunete, care sunt tălmăcirea simbolurilor celor șapte Peceti, care-i fuseseră date lui Ioan sub formă de simboluri și nimeni nu a cunoscut însemnătatea lor. Oamenii au încercat să aducă o tălmăcire, dar descoperirea era în cele șapte Tunete, care nu fuseseră scrise, pe care Ioan le-a auzit, dar nu le-a putut scrie. Dar fratele Branham le-a adus. De unde le-a obținut el? Fratele Branham a spus: „*Nu de la un om, aceste lucruri nu provin de la un om, ci de la îngerii Domnului.*” El a fost doar instrumentul folosit de Dumnezeu pentru ca El să vorbească la microfon, dar nu fratele Branham a fost cel care a vorbit lucrurile primite, ci a fost o descoperire de la Dumnezeu cel Atotputernic care să tălmăcească cuvintele nescrise ce se aflau sub vârful Piramidei.

Așadar, fratele Branham nu a descoperit nimic, ci el a fost instrumentul folosit de Dumnezeu, ca să ne descopere aceste lucruri, fiindcă nu Moise a scris pe cele două table de piatră, ci Dumnezeu i-a spus: „Eu voi scrie pe ele,” exact ca și atunci când a spus: „Eu însumi voi merge și voi elibera poporul Meu. Acum, Moise, ridică-te și du-te.” „Eu voi scrie pe cele două table de piatră. Acum, Moise ia creionul și scrie.” Vedeți prieteni? Când luăm forma și rigiditatea de peste Cuvânt, Cuvântul devine frumos pentru că El ne spune o singură poveste în desfășurarea unei singure taine, a unui singur plan; a unui singur scop pe care Dumnezeu l-a avut în gândul Său. Care este acesta? Hristos, Taina lui Dumnezeu descoperită.

În Pecetea a șaptea, fratele Branham ne-a spus să nu-i mulțumim niciunui om pentru aceste lucruri, deoarece ele nu provin de la un om. El ne-a spus că nu cunoștea aceste lucruri, și nu le-a obținut prin studiu, ci prin descoperire divină. Atunci, nici noi nu le vom primi prin studiu. Vă recomand cu fermitate să citiți Biblia zilnic. În același timp, vă recomand cu fermitate să citiți și să ascultați Mesajul în mod constant. Fără o descoperire divină s-ar putea să înțelegeți o parte din scrisul de pe dinafară, dar nu veți înțelege niciodată scrisul dinăuntru. Acesta ne este dat prin descoperire divină, iar aceasta este taina care este deschisă în inimile noastre.

Vorbind despre visul lui Junior Jackson, fratele Branham a spus în anul 1964, în

Întrebări și răspunsuri:

„Junior s-a întors și m-a văzut mergând spre Vest, spre apusul soarelui, mergând peste un munte, și un alt munte, foarte repede, ajungând... Atunci s-a întors, a privit și m-a văzut dispărând; un grup mare dintre ei m-a văzut plecând în direcția aceea, și au vrut să meargă să facă cutare și cutare, după ce le spuseseam să stea acolo. Stați acolo; stați exact aici; acesta este locul.

Când am făcut aceasta, am mers exact; și puțin după aceasta, Îngerul Domnului mi s-a arătat spunând: „Du-te în Arizona.” Am auzit acea bubuitură și am mers acolo. Ce era aceasta? Băiatul acela a avut acel vis întocmai, iar Domnul a dat... Amintiți-vă că eu am spus: „Există ceva pentru care merg acolo.” Iar când am mers acolo, era taina celor șapte Peceteți, care era pecetluită în interiorul Muntelui Domnului. M-am întors cu deschiderea celor șapte Peceteți.”

Taina celor șapte Peceteți era pecetluită în interiorul Muntelui Domnului. Acel Munte era Cuvântul, avea Cuvântul în jurul său, era partea ce putea fi citită, partea dinafară a Cărții. Dar exista ceva ce se afla în interiorul Cărții, pe care Lumina nu mai strălucise înainte. Aceasta era Taina din întreaga Scriptură, care a fost pecetluită cu șapte Peceteți, iar descoperirea celor șapte Tunete urma să pășească înainte ca să deschidă acea taină. Iată-ne aici! Noi suntem cei care am primit tălmăcirea Pietrei albe.

Fratele Branham a spus în **Sărbătoarea trâmbițelor:**

„Imediat după aceasta, Îngerii Domnului au apărut și mi-au spus despre cele șapte Peceteți, faptul că eu trebuia să mă întorc în Jeffersonville și să predic cele șapte Peceteți. Dacă am spus vreodată ceva ce a fost inspirat, a fost aceasta. Acolo ne-a întâlnit Îngerul Domnului, iar Biblia a devenit o Biblie nouă. Acolo s-a deschis și a descoperit toate lucrurile pe care reformatorii le-au lăsat pe dinafară. A fost descoperirea completă a lui Isus Hristos.”

Ce este cartea Apocalipsei? Descoperirea lui Isus Hristos. Ce este Biblia? Descoperirea lui Isus Hristos. Care este taina celor șapte Peciți? Taina întregă a lui Isus Hristos, iar Isus Hristos este descoperirea tuturor lucrurilor. El este în noi și noi suntem în El. Înțelegem? Noi facem parte din Piatra albă. Înțelegem? Noi suntem în Tunete. Ele vorbeau despre noi. Taina, noi facem parte din Ea. Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită, Hristos este parte bărbătească și parte femeiască. Noi suntem exprimarea părții femeiești care era în gândul lui Dumnezeu, Cuvântul uns pentru ziua în care trăim. Aceasta este ceea ce suntem noi. Noi suntem Piatra albă care a fost ascunsă în Stâncă. Aceasta este ceea ce a fost descoperit în timpul sfârșitului când profetul a luat acea unealtă ascuțită care a fost un instrument folosit de el pentru a tăia Cuvântul și a îndepărta vârful, cu scopul de a arăta că la aceasta există mai mult decât ceea ce am citit.

Moise a adus Cuvântul, apoi Pavel, care, înainte de întâlnirea cu Stâlpul de Foc, avea o înțelegere rigidă a Vechiului Testament. Cu această înțelegere rigidă a Sa, L-a numit pe Isus, fals și tot ceea ce învățau apostolii Săi, o erezie. Este acesta adevărul? Pavel a fost învățat de Gamaliel. Fratele Branham a spus că el a mers la una dintre cele mai bune școli, Gamaliel fiind unul dintre cei mai buni învățători ai țării. El a avut una dintre cele mai bune creșteri și învățături. Cunoștea Cuvântul de la un capăt la altul, dar în înțelegerea sa rigidă, în cunoștința sa de școală biblică, în înțelegerea sa baptistă de școală duminicală... Nu vreau să fiu rău, dar acesta este adevărul. El a avut o înțelegere rigidă și credea că Isus Hristos nu putea fi acel Om, deoarece „El nu se încadrează acolo, El nu a venit cucerind...” și orice alte motive a mai avut el. Ei au avut cazul lor.

Nu credeți că fariseii au avut o listă cu cel puțin zece puncte conform cărora Isus Hristos nu putea fi El? Ei cunoșteau Cuvântul. Să nu credeți că Diavolul nu cunoștea Biblia. El cunoaște Biblia. El a ascultat toate casetele. A fost acolo când ele au fost predicate prima dată. Dar el nu cunoaște Taina pecetluită în inima noastră; nu cunoaște Piatra albă din sufletul meu pentru că nu poate ajunge acolo. El poate ajunge în mintea noastră, dar nu poate ajunge acolo jos. El nu știe taina care a fost deschisă, nu știe cine suntem cu adevărat, și fie că crede sau nu, Pecițile au fost deschise în inima mea. Aleluia!

Așadar, în înțelegerea sa rigidă, Pavel spunea: „Isus nu poate avea dreptate, ceea ce învață El nu poate fi bine, iar apostolii Săi nu pot învăța corect.” Dar la o singură întâlnire cu Stâlpul de Foc, el a primit o descoperire de la Dumnezeu Însuși, și a mers în deșertul Arabiei spunând: „Nu am primit această învățătură de la un om, ci de la Dumnezeu Însuși.” Atunci, de unde a primit Pavel descoperirea? Exact de unde a primit-o și fratele Branham, exact de unde a primit-o și Moise. Iar când s-a întors înapoi cu descoperirea, era total diferită de felul în care o văzuse înainte. „Eu nu am știut aceste lucruri. Când au venit la mine, erau total diferite de felul în care le-am văzut înainte.” Unde am mai auzit aceasta?

Pavel s-a întors înapoi și a folosit aceeași Biblie, L-a folosit pe Hristosul răstignit; a folosit aceeași Biblie pentru a-L propovădui pe Hristos. El nu a avut nevoie de o Biblie nouă, ci a avut nevoie să-i fie deschisă taina Scripturii, Hristos fiind Taina lui Dumnezeu descoperită, Hristos fiind Taina din tot Vechiul Testament. Toți profetii și Psalmii vorbeau despre El, iar când Pavel a primit o descoperire despre El și taina a fost deschisă, a putut să se întoarcă la aceeași Biblie și a mers din sinagogă în sinagogă propovăduindu-L pe Hristos.

După deschiderea celor șapte Peceți, fratele Branham a zis: „*Biblia a devenit o Carte nouă pentru mine.*” El nu a adăugat nimic și nici nu a corectat nimic la textul scris, dar totul era diferit de ceea ce văzuse înainte.

Când noi primim descoperirea acestui Cuvânt, partea nescrisă a tainei pecetluite de șapte Tunete tainice, când Dumnezeu deschide aceasta în inimile noastre, vedem taina, este Dumnezeu care devine tangibil. Este Dumnezeu care devine trup. Cum? În pământ, piatră cu piatră. Vedeți, există o parte din noi care provine din pământ, dar mai există o parte din noi care este în cer. Apoi, mai există o altă parte din noi, care este sufletul nostru, și care poate călători atât în cer, cât și pe pământ. Este adevărat? Nu vreau să spun nimic greșit, dar noi suntem chiar acum în locurile cerești în Hristos Isus și suntem pietrele vii de astăzi. Noi putem vedea pământul, piatra, dar în interior este o Piatră albă. Aceasta este partea nescrisă a vieții noastre. Amin!

Există un Munte, un cer și un pământ nou care ies din pământ, un Munte care iese din pământ fiindcă o parte din nou provine din pământ. Dar o parte din noi este deja sus în ceruri, care este cetatea cerească, noul Ierusalim care era aici atunci când era Moise aici. Fratele Branham a spus că era tot timpul deasupra sa, iar noi suntem acolo și suntem și aici, așadar parte din Cetate, din Împărăție, din Muntele lui Dumnezeu, iese din pământ, iar restul se coboară din cer și se așază la vârf, până când cerul și pământul se vor uni din nou, în permanență și pentru totdeauna. Unde este aceasta? Piatra albă, partea nescrisă.

Frater Branham a spus în **Sărbătoarea trâmbițelor**:

„Aceasta este întreaga descoperire a lui Isus Hristos, iar cele șapte Peciți aveau taina ascunsă a ceea ce era totul și trebuia să fie deschis în zilele din urmă, în epoca Laodicea, la sfârșitul timpului. Mulțumiri lui Dumnezeu! Aceasta încheie Mesajul către Biserică. Aceasta Îl încheie. Când ei privesc înapoi și văd ce a fost, văd de unde s-a ridicat totul, aceasta încheie epoca bisericii.”

S-a încheiat epoca bisericii? S-a încheiat la deschiderea celor șapte Peciți.

Să ne întoarcem la profeția lui Daniel. Există un munte, pe care aș vrea să-l numim „Cuvântul lui Dumnezeu” sau „Împărăția lui Dumnezeu.” Putem să-l numim în ambele feluri.

Am putea să-l numim, „Cuvântul lui Dumnezeu,” „Împărăția lui Dumnezeu,” sau „Dumnezeu Însuși.”

Apoi, avem chipul împărăției Satanei care s-a ridicat prin înțelepciune, amăgire, splendoare și grandoare:

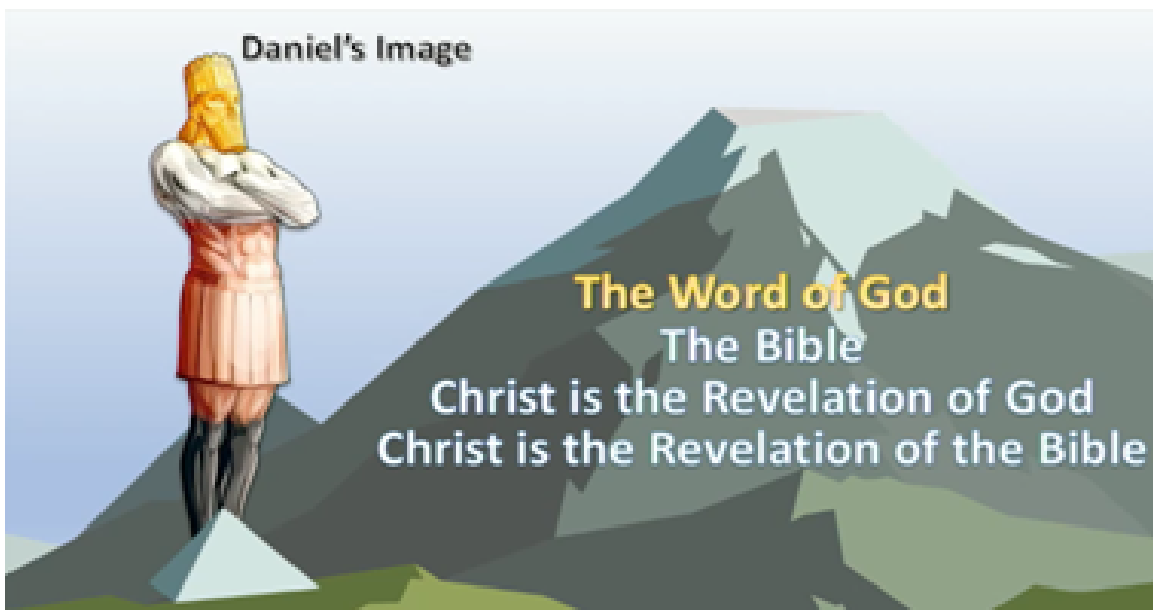

Apoi, avem Piatra care s-a dezlipit din munte fără ajutorul vreunei mâini care a venit și a lovit chipul în picioare:

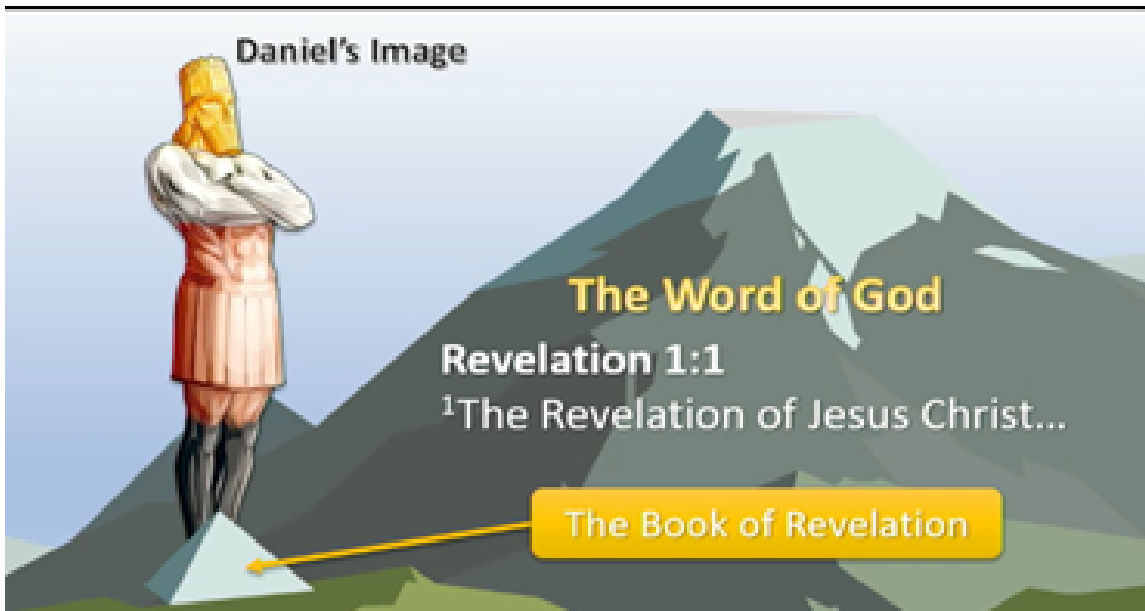

Avem Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Hristos este descoperirea lui Dumnezeu, Hristos este descoperirea Bibliei.

Apocalipsa 1.1: „Descoperirea lui Isus Hristos...” Sau am putea privi această Piatră ca fiind Cartea Apocalipsei, Taina celor șapte Tunete.

O putem privi ca fiind cele șapte Tunete, ca fiind Mesajul, ca fiind Cartea Apocalipsei. Ce este aceasta? Piatra din vârful Muntelui, Muntele fiind Biblia. Cartea Apocalipsei este Piatra din vârful Muntelui. Această Piatră, Descoperirea lui Isus Hristos care este Cartea Apocalipsei, s-a desprins din Munte în timpul sfârșitului, în zilele celor zece împărați: cinci din Est și cinci din Vest, care au încercat să se unească, dar nu s-au unit. Unul și-a scos papucul și a bătut cu el de masă pentru ca noi să nu trecem pe lângă aceasta. A făcut aceasta pentru ca noi să știm că suntem în zilele celor zece împărați și era timpul ca Piatra care trebuia să lovească chipul, să vină și să-l lovească. Cum urma să lovească? Imediat după ce Hrușciiov a bătut cu papucul în masă, în octombrie 1960, în luna decembrie 1960, fratele Branham a pășit în cartea Apocalipsei și a început cu descoperirea epocilor bisericilor. De ce? Pentru că atunci când a ajuns la cele șapte Tunete tainice, a venit o Piatră. Ce Piatră? Poate Norul acela în formă de piramidă, Piatra de încheiere; Piatra unghiulară; Căpetenia care a venit la Trup; plinătatea Cuvântului; plinătatea Duhului Sfânt, Viața deplină care a venit să se unească cu Muntele care s-a ridicat din pământ.

Descoperirea a venit din cer ca să se unească încă o dată cu acesta, ca să-L încununeze și ca să arate proclamația deplină a lui Hristos în chipul Miresei. Ce este această Piatră? Pentru mine, Ea este Cartea Apocalipsei deschisă de profet, sunt cele șapte Tunete, este descoperirea lui Isus Hristos care a lovit învățătura denominațională; a lovit învățătura curvei și a fiicelor ei; a lovit religia Izabelei iar pentru mine, nu știu dacă și pentru voi, a spulberat denominaționalismul; a distrus

Înțelegerea denominațională; a sfâșiat sistemul curvei și a fiicelor ei și l-a făcut una cu pământul, iar din aceasta a crescut un Munte. Ce Munte? Muntele lui Isus Hristos. Cum? În chipul Miresei Sale.

El a fost manifestat deja în plinătate în chipul lui Isus Hristos, dar acum, la sfârșitul Noului Testament, a sosit timpul unei Mirese Nou-testamentale, care se ridică în măsura deplină a Noului Testament și exprimă plinătatea lui Isus Hristos, în chip femeiesc. Iar Piatra care a fost descoperirea lui Isus Hristos, cele șapte Tunete, cartea Apocalipsei, Piatra de încheiere, Căpetenia, numiți-o cum vreți și cum vă face să vă simțiți bine, este același lucru, ea a venit jos și a lovit acest sistem religios care s-a ridicat printre neamuri din Babilon, de fapt de la Cain, continuând prin Nimrod, apoi de la Asiria în Babilon, apoi în Egipt și de acolo înapoi. Dar acum, în timpul sfârșitului, prin descoperirea Pietrei albe, a nimicit această împărăție, iar noi știm Adevărul. Care este Adevărul? Adevărul este că nu avem nevoie de o religie, de un preot, de un om, de un sistem, de o carte sau de talmăcirea cuiva. De ce? Pentru că am fost cu Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Acum, Dumnezeu este în noi, iar noi ne întoarcem înapoi la El, indiferent ce se întâmplă, noi am primit har pentru că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii.

Noi nu mai avem nevoie de niciun sistem ca să fim izbăviți, nu mai avem nevoie

de brațul lor ca să ne sprijinim pe el, deoarece în gândul lui Dumnezeu suntem deja biruitori. De ce? Pentru că facem parte din Dumnezeu și din exprimarea Lui, eu sunt una din pietrele vii în care trăiește El, slava Shekinah a lui Dumnezeu este în spatele acestui pământ (fratele Chad arată spre trupul său). În sufletul meu există o piatră albă care este descoperirea a cine sunt eu, și nu am nevoie de un sistem omenesc fiindcă ele au fost nimicite și au fost împrăștiate, iar de acolo a crescut Muntele descoperirii. A crescut și a continuat să crească, mai mult Cuvânt, și mai mult Cuvânt până când va umple tot pământul.

Uneori avem o înțelegere atât de greșită! „Dacă există un munte care umple tot pământul, toată lumea ar trebui să știe despre el.” Isus a fost Lumina lumii, dar Lumina lumii nu poate vindeca orbirea benevolă. Un fariseu care era lângă Isus Hristos, Lumina lumii, nu a văzut nicio lumină. Dar pentru că el nu a văzut nicio lumină, nu însemna că nu era Lumină. Dacă cineva nu poate vedea Împărăția care umple pământul, nu înseamnă că nu există. Dacă cineva nu a putut vedea Lumina din vârful, când a venit Căpetenia jos, *„Scoală-te și luminează pentru că Lumina ta a venit. Shalom! Bună dimineața! Este răsăritul soarelui!”*

Lumea este în întuneric, luna s-a întunecat, soarele s-a prefăcut în sac de păr. Unde? Sub Pecetea a șasea. Pământul este sub judecată și în întuneric deplin, orb, nu poate vedea, dar aceasta nu înseamnă că Lumina nu este aici, deoarece Lumina este aici! *„Scoală-te și luminează căci lumina ta a venit, iar slava Domnului a răsărit peste tine!”* Unde? Peste Muntele care a umplut pământul, scaunul de domnie al lui Dumnezeu aflându-se în vârful Muntelui, iar Lumina Sa luminează peste tot pământul. Astăzi, pe acest pământ există o Lumină luminată de Mireasă, o Împărăție a lui Dumnezeu care strălucește. Este o Lumină strălucitoare care îndepărtează tot întunericul, tot răul, fiindcă este Împărăția lui Dumnezeu. Dacă cineva nu o poate vedea, nu este vina noastră, fiindcă Isus a venit ca Lumina lumii și nu a fost vina Lui că cineva nu a putut s-o vadă.

Dar vă spun ceva, dacă o putem vedea, porțile acestei cetăți sunt deschise zi și noapte. Ele nu s-au închis niciodată, iar noi suntem invitați să intrăm în locul ales pentru închinare, sunteți invitați să intrați în Hristos, în această mare descoperire, la acest Munte mare care s-a ridicat odată cu venirea Pietrei de încheiere care a

lovit chipul fiarei. Acum, ea a crescut într-un Munte având porțile larg deschise, iar voi sunteți invitați să veniți. Dacă puteți să-L vedeți, veniți pentru că Duhul și Mireasa spun: „Vino!”

Slujba Miresei este: „Vino la acest Munte sfânt! Vino sub Lumina epocii! Vino sub Lumina lui IaHVeH Însuși, Piatra de încheiere; Căpetenia din vârful Muntelui care luminează Lumina Sa.” Voi nu mai trebuie să stați în întuneric, în lume sau în religia neamurilor. Pe acest pământ există o Împărăție care-l umple, porțile ei fiind deschise întotdeauna. Acum, ea nu mai are nevoie de lumină naturală, nu mai are nevoie de soare, de lună. De ce? Pentru că Mielul este Lumina din cetate, iar Mielul a venit să unească Mireasa, El fiind Lumina ei. Ea nu are nevoie de o cetate împrejmuită de ziduri, de ocrotire, fiindcă Mielul este ocrotirea ea, cetatea Sa înconjurată de ziduri fiind Cuvântul din care face parte. Slăvit să fie Domnul!

Să mai mergem la un verset împreună. Apocalipsa 2.17:

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

„Îi voi da să mănânce din mana ascunsă.” Care este această mană ascunsă? Mana care era în spatele perdelei. Mana care este destinată doar preoților. Așadar, am face bine să fim un împărat sau un preot ca să putem intra dincolo de această perdea. Era mana destinată pentru un anumit timp, după sărbătoarea Ispășirii, Cuvântul deplin, pentru că Cuvântul a sângerat și a murit pentru noi, preotul fiind adus la Cuvântul viu și adevărat, la adevărata Jertfă, Cuvântul. Apoi, perdeaua era dată la o parte.

Fratele Branham a vorbit despre o vedenie pe care a avut-o și pe care a scris-o într-o carte. În acea vedenie, a văzut un vâl, o perdea în partea de Vest, dincolo de aceasta fiind un munte al pâinii Vieții. El a vorbit despre aceasta în mesajul **Acesta este timpul, domnilor?** unde a spus: *„În partea de Vest exista un vâl și un munte*

al Pâinii Vieții". Și a mai spus: „Doamne, aceasta s-a descoperit astăzi în fața ochilor noștri.” Ce era Muntele acela? Pâinea Vieții cu care ne hrănim. Hristos este Pâinea Vieții, este Mana care S-a coborât din cer, iar în acest verset ni se spune: „Îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă.” „Piatra,” este o descoperire, iar faptul că este albă înseamnă că este o descoperire pură, curată, o descoperire care vine numai de la Dumnezeu. „Lumina nu a strălucit încă peste ea.”

„Îi voi da o piatră albă.” Ce urma să fie pe acea piatră albă? Un nume nou, „pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

Dacă mă întrebați: „Frate Chad, am primit noi numele nou?” Sigur că da. „Care este acesta? Sună evreiește? Sună exotic?” Da. Acesta este: „Doamna Isus Hristos.” Noi am primit o piatră albă, în ea aflându-se descoperirea numelui nostru nou. Eu am fost întotdeauna parte din El și voi fi întotdeauna parte din El. Noi facem parte din Isus Hristos și suntem aici ca să descoperim partea numită „Doamna Isus Hristos.”

Nădăjduiesc că și voi ați primit piatra voastră albă cu numele cel nou pentru că eu am primit-o, și fiindcă am primit-o, pentru mine a devenit piatra care a lovit și a zdrobit toată partea intelectuală, așa că spun: „Dumnezeu să fie slăvit!”

Tot ce a fost în viața fratelui Branham, a fost orchestrat și totul a avut o însemnătate. În anul 1964, fratele Branham era în Canionul Sabino, și urma să se instaleze judecata pentru că ei L-au respins pe Hristos. Un vârtej de vânt a venit jos de trei ori, lovind stâncile și împrăștiindu-le pretutindeni, iar el a spus: „Judecata lovește Coasta de Vest.” Apoi, Vârtejul de vânt a mers în sus, iar Alaska aproape că s-a scufundat. Dar vreau să vă întreb: „Cum arătau pietrele acelea micuțe?” Toate erau pietre cu trei colțuri. Fratele Branham a spus: „În formă de piramidă.” A vrut să spună că arătau ca și piatra de încheiere? Ca și descoperirea Pietrei de încheiere, Căpetenia, Cuvântul?” Ce a fost aceea? A fost o Piatră de încheiere care a venit jos și ne-a scos afară din Stâncă, pe voi și pe mine, iar acum, nu mai există o singură Piatră de încheiere, ci ele sunt împrăștiate pretutindeni.

El a spus: „Ce era piramida aceea? Descoperirea unicității lui Dumnezeu, cei trei sunt una: Tată, Fiu și Duh Sfânt. „În ziua aceea veți ști că Eu sunt în Tatăl, Tatăl este în Mine, Eu în voi și voi în Mine”, făcându-i pe toți Una.” Care este descoperirea? Eu fac parte din Piatra de încheiere, din Piramidă, din Cuvânt, din taina albă care a fost ascunsă în spatele cernelii de pe această hârtie; eu sunt acolo, iar el a spart acele pietre și le-a împrăștiat pretutindeni pentru ca noi să putem lua una din ele și să înțelegem că „eu sunt o pietricică după chipul Pietrei de încheiere și sunt aici ca să exprim taina.” Care este aceasta? Tot ce era în Hristos, El a turnat în biserică: „Eu în voi și voi în Mine,” făcându-i una. Ce este aceasta?

Descoperirea dumnezeirii include toate acele pietre mici, ne include pe voi și pe mine. „De unde ai luat aceasta, frate Chad?” Mie mi-a fost dată o piatră albă, iar la timpul potrivit, Dumnezeu a folosit un profet cu o unealtă ascuțită ca să îndepărteze vârful de peste viața mea, astfel ca Lumina să poată străluci pe acea piatră albă și să-mi dea o descoperire despre numele meu.

El a venit în Pecetea întâi, în timpul în care rupea Pecetea și a lăsat Lumina să strălucească. El a venit în Pecetea întâi și ne-a spus: „Nu vă voi mai numi Biserică, ci Mireasă ca să înțelegeți.” Există o înțelegere, o descoperire, care nu poate veni decât la Mireasă. Nu la biserică, pentru că biserica denominațională a fost zdrobită, iar acum, la zdrobirea făcută de Piatra care a lovit, a fost o descoperire care a venit, iar noi nu o putem înțelege decât dacă primim un nume nou. Acum, profetul ne-a dat tuturor un nume nou: „Nu vă voi mai numi biserică, ci Mireasă.” Aleluia!

Dacă veți primi vreodată o piatră albă, dacă profetul va veni, va îndepărta vârful pentru ca Lumina să poată străluci pe ea, veți înțelege că faceți parte din Dumnezeu, că sunteți un atribut al lui Dumnezeu, o exprimare a lui Hristos pe pământ, ceea ce înseamnă că „eu nu mai pot fi pierdut așa cum nici Dumnezeu nu poate fi pierdut.” Dacă primiți această descoperire, veți putea vedea cum toate sistemele denominaționale vor începe să dispară ca nisipul în vânt, toată teama de vrăjmaș, toată frica de un sistem bine pus la punct care spune că trebuie să facem fapte bune pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu; că trebuie să venim la biserică de fiecare dată când sunt deschise ușile ca să pot ajunge în rai; că trebuie

să spun: „cred Mesajul,” deși în inima mea am îndoieli cu privire la El. Dacă veți vedea piatra albă tălmăcită vouă, toate aceste lucruri vor dispărea, toate aceste afirmații denominaționale vor dispărea, și dintr-o dată, vom avea tălmăcirea Pietrei albe primite de noi pentru că este numele nostru nou, descoperit nouă personal. Nu pentru că l-a spus un predicator, nu pentru că l-a spus mama și tata; nu pentru că a spus fratele Branham aceasta în Pecetea întâi, ci pentru că Dumnezeu Însuși mi-a descoperit poziția mea mie personal. El mi-a dat piatra și mi-a descoperit numele meu cel nou, într-o descoperire pură care provine de la Tatăl Însuși. Slăvit să fie Dumnezeu!

Prieteni, vreau să vă spun că pentru mine această descoperire înseamnă mai mult decât orice. Eu prefer să am această descoperire decât următoarea mea suflare. Prefer să am această descoperire decât următoarea mea casă, slujbă sau masă. Dacă avem această descoperire, cui îi pasă dacă ne pierdem slujba mâine, dacă ne arde casa în ziua următoare sau dacă prietenii îmi spun că sunt nebun. Cu această descoperire, totul va fi bine pentru că tot ce trebuie să fac, este să-L înfățișez pe Hristos în acest spațiu mic de timp, apoi voi realiza că am un Mileniu, am un cer și un pământ nou; am tot ceea ce a dorit cândva în inima mea; totul este aici și vine la mine într-o manifestare mai mare, nimic altceva nu mai contează.

Pentru mine nu mai contează dacă guvernele se ridică sau cad. Pentru mine nu mai contează dacă oamenii se plâng, pleacă sau vin. De ce? Din cauza descoperirii numelui meu din piatra albă. De aceea nu mai contează. Pentru că poziția mea este sigură, descoperirea mea este solidă, și nu plec nicăieri. Este singurul lucru care contează, prieteni. Să cântăm fraților!

-Amin-